

KOMMUNISTISK POLITIK

'Danmark 2009' - et historiemaleri af Peter Carlsen

DANMARK 2009

Nr. 5

14. årg.

2010

5. marts

-

19. marts

Støttepris 20 kr.

TEMA: 100 års arbejderkvindekamp

- Tohundredårskrisen s. 2 • Polistaten og domstolene s. 3 •
- VK rider igen s. 4 • 100 års kamp fortsætter s. 6 •
- OK2010: Uforskammet ringe s. 8 • Asylaktion: KPnetTV anholdt s. 10 •
- "Hvad var det dog der skete" s. 11 • "Du kan ikke tage hjem igen" s. 12 •
- Hvor går klimakampen hen? s. 14 • Chilensk jordskælv s.16 •
- Græsk modstand s. 17 • Mossads morderiske rækkevidde s.20 •
- Debat s. 22 • OK2010: Stem Nej-kampagne nu! s. 24

Tohundredårs- krisen

KOMMUNISTISK POLITIK

I den gamle og uovertrufne sovjetiske Lærebog i Politisk Økonomi fra 1954 (bortset fra en albansk ajourføring fra 1970'erne med korrektion på enkelte punkter) hedder det om overproduktionskriserne under kapitalismen:

”De kapitalistiske kriser, der er et eksplosionsagtigt udtryk for alle den kapitalistiske produktionsmådes modsigelser, fører uundgåeligt til yderligere uddybning og skærpelse af disse modsigelser.

Som regel har de kapitalistiske overproduktionskriser *altomfattende karakter*. De begynder i en eller anden produktionsgren, men omfatter snart den samlede folkehusholdning. De opstår i et eller nogle lande og breder sig til hele den kapitalistiske verden.

Hver enkelt krise fører til en voldsom indskrænkning af produktionen, til fald i varernes engrospriser og i aktiekurserne og til nedgang i den inden- og udenlandske handel.

Ved hver krise synker produktionens omfang til et niveau, der var gældende for flere år siden.”

(*Tiden 1955, s. 243*)

Den kapitalistiske krise i Danmark har nu raseret i halvandet år, og nogenlunde lige så længe, lidt mere eller mindre i den øvrige verden – og det vil sige i alle verdens lande uden undtagelse. Forskellene i deres udtryk ligger især i, i hvilket omfang krisens byrder væltes over på arbejderklassen og den brede befolkning og hvordan *deres* liv raseres.

I 2008, hvor krisen satte ind, faldt det danske bruttonationalprodukt med 0,9 pct. 2009 satte alle tiders rekord, viser opgørelsen fra Danmarks statistik. Det faldt med hele 5,1 procent på årsbasis. Samlet var faldet på de to år altså 5,9 pct. Sociologiprofessoren Jørgen Goul Andersen har gjort opmærksom på, at det er det største fald i to hundrede år:

”Faldet i BNP er historisk. Nedgangen er mere end tre gange så stor som under de to oliekriser 1974-75 og 1980-81. Det slår ikke kun alle recessioner efter 1945, men også krisen i 1930'erne. Og det slår akkurat den hidtil dybeste nedtur i fredstid, krisen i 1856-57. De historiske tal, beregnet af Hans Chr. Johansen, går kun tilbage til 1820 og ikke til statsban-

kerotten i 1813. Men i fredstid skal vi 200 år tilbage for at finde tilsvarende.”

(’*Værste krise i 200 år,* Information 1.3.2010)

Kun det at der blev pumpet penge ind i den offentlige sektor med en stigning i forbruget på 2,2 pct. sidste år sammen med offentlige investeringer, hindrede faldet i at blive endnu større.

Krisen er altså ikke ovre så snart, den bevæger sig hen imod en langtrukken, måske mangeårig depression. Det er heller ikke udelukket, at kortvarige lettelse, hvor det ser ud til at gå fremad – skabt f.eks. ved at pumpe statsmidler (d.v.s. skattepenge) ind i bank- og finanssektoren – afløses af ny akutte kriseudbrud. Lene Espersen har allerede været ude med, at banknarkomanerne snart trænger til flere skud likvid kapital.

Og VK-regeringen har gjort det fuldstændig klart, hvordan den vil ’*tackle krisen*’. Den kaldte det en ’hestekur’, indtil den fandt ud af, at det ikke lød det mindste positivt i de flestes ører – det var værre end ’kartoffelkuren’ – og derfor har en venlig avis udskrevet en konkurrence om, hvad lorten skal hedde. VK-regeringens recept er mere nyliberal medicin. Fra 2011 – men tag ikke fejl: det er allerede startet – skal den offentlige sektor klippes i bund. 24 eller 31 milliarder skal der skæres med. Det betyder dramatiske indgreb – efter mange års gradvise nedskæringer, der har dumpet den danske offentlige sektor titals pladser ned i forskellige internationale statistikker. Minimalstaten er her, minimalkommunerne er på vej. Og alt tyder også på, at et nyt forlig mellem regering og ’opposition’ om krisepolitikken er på vej – f.eks. grove besparelser, men samtidig udskydelse af indkøbene af Joint Strike Fighter-flyerne, som USA i forvejen har gjort det.

Det vil ikke få Danmark ud af krisen eller sikre velfærd. Hvad der skal til, kan man (hvis man ikke ved eller har gættet det) også erfare i den nævnte lærebog i politisk økonomi.

Redaktionen 2. marts 2010

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 12.03.10

Politistaten og domstolene

En hel stribe sager af stor principiel interesse har hobet sig sammen ved de danske domstole i marts måned. Det er Højesteretssagen om hvorvidt almindelige danskere har interesse i, hvorvidt Anders Fogh Rasmussen begik grundlovsbrud, da han kastede Danmark ind i den folkeretsstridige Irak-krig. Det er anklagemyndighedens groteske sag mod Foreningen Oprør og dens talsmand Patrick MacManus, der skal idømmes et års fængsel for at opfordre til at støtte de folkelige befrielsesbevægelser FARC i Colombia og PFLP i Palæstina. Og det er spørgsmålet om TV2's og DR's ledelser kan tvinges til at udlevere dokumentationen for, hvem der lækede angiveligt livsfarlige oplysninger om Jægerkorpsets udsendelse til Irak i 2007. Og der er mange andre boblere, der alle sammen har noget at gøre med den drakoniske terrorlovgivning og marchen hen imod politistaten, som Bush's 'krig mod terror' efter 11. september 2001 for alvor satte gang i – og hvor Danmark som resten af EU lydigt fulgte trop.

Både reaktionære regeringspolitikere og en reaktionær politiledelse (der stort set er fra samme partier) har haft rigtig travlt med at underminere og fjerne de demokratiske rettigheder og opbygge et overvågningssamfund, som ikke engang Orwells '1984' magtede at forestille sig. Den juridiske modstand og viljen hos domstolene til at forsvare ytringsfriheden, demonstrationsretten, privatlivets fred o.s.v. har samtidig ligget på et meget lille sted. De har stort set serieblåstemplet politistatspraksis'en.

Den tyske forfatningsdomstol afsagde den 2. marts en opsigtsvækkende kendelse til fordel for 35.000 tyskere, der havde sagsøgt den tyske stat for krænkelse af privatlivets fred. Dommen underkender Angela Merkels og EU's dataovervågningsregler fra 2006, der får gemt alle data om telefonopringninger, mails og netbesøg i seks måneder (i praksis længere), som myndigheder kan få adgang til. Loven er uforenelig med telekommunikations-

hemmeligheden, i gamle dage kaldet brevhemmeligheden. De lagrede data skal omgående slettes, bestemte domstolen.

EU-kommissionen og ministerrådet har pushet tilsvarende overvågningslove igennem overalt i Unionen. Danmark indførte nøjagtig samme lov ("logningsdirektivet") som den underkendte tyske lov den 15. september 2007 med Lene Espersen som justitsminister. Dine opringninger fra mobil- og fastnettelefoner registreres, ligesom sms'er, mms'er, emails og din internettrafik.

Ifølge journalisten Thomas Breinstrup blev der på ét år efter lovens ikrafttræden samlet 450 milliarder oplysninger sammen om danskernes brug af telefoner og Internet - 82.000 registreringer pr. dansker.

VK-regeringen, dens støtteparti og dens alliancepartnere Radikale og Socialdemokraterne støttede direktivet, som er én af udmøntningerne af den store terrorlov fra maj 2002 ('antiterrorpakken'), som satte politistat.dk på skinner. Og både edb-overvågningen og de øvrige terrorlove skal væk.

Alle disse love og bestemmelser skulle gøre Danmark sikrere og udelukkende rette sig mod farlige terrorister, der pønsede på at sprænge Nørreport, Jyllands Posten og statsministeren i luften. Almindelige folk ville ikke blive ramt, fokus ville være virkelig terrorvirksomhed. Måske er der for lidt

sådan, for lovene og bestemmelserne rammer almindelige folk og folk, som ikke har det mindste med terrorvirksomhed at gøre. 'Lømmelloven' er et eksempel. Politichef Per Larsen forklarede beroligende, at den ikke ville ramme almindelige demonstrerende under COP15. Men den blev anvendt mod mange hundrede totalt fredelige demonstranter., samtidig med at Per Larsen gav ordre til ulovlige telefonaflytninger af en hel stribe Greenpeace-folk. Samme farlige organisation, som for nogle år siden som den første blev dømt efter terrorloven – for at have hængt et banner mod genmodificeret mad op i et tårn! Camilla Broe blev som første dansker udleveret til USA efter terrorloven, selvom hun i al fald er uskyldig i det. Justitsminister Lene Espersen og politiledelsen bistod aktivt med at få hende udleveret til amerikansk fængsel – men har ikke fået krigsforbryderen, morderen og naziterroristen Søren Kam udleveret fra Tyskland.

Bliver Per Larsen mon tiltalt og straffet for sit magtmisbrug? Udvidede juridiske beføjelser og udvidede politibeføjelser fører nærmest pr. automatik til et sådant misbrug, uden at de danske domstole for alvor har søgt at dæmpe og imødegå det – eksemplerne er allerede utallige.

Følges den hidtidige praksis, vil Patrick MacManus blive offer for et justitsmord. Og den danske højesteret vil fastslå, at almindelige danskere ikke har interesse i Irak-krigen eller hvorvidt den var grundlovsstridig, og Grundlovskomiteen 2003 må opgive at føre sagen mod Fogh.

Grundlovskomiteen håber på Højesterets afgørelse, for som den skriver i en pressemeddelelse:

" Danmark har ingen forfatningsdomstol til at holde øje med, om Grundloven bliver overholdt. Ingen høring, ingen kommission som i Holland og England."

I Danmark råder de gale politikere, politigalskaben og den juridiske galimatias.

Regeringsgrundlag og hestekur

VK rider igen

VKO-regeringen har med en stor ministerrokade søgt at slippe ud af sin akutte krise og fortsætte efter næste folketingsvalg

Der bliver lavet rigtig meget spin på Løkke-regeringen i disse dage. Den har med rokaden fået en ansigtsløftning, der har befriet den for nogle eksplosive skandaler. Den har fået et 'nyt regeringsgrundlag'. Angiveligt træder den ud af Foghs skygge, som med arven fra fiaskoerne på alle felter er blevet stadig mere belastende.

Spinkarussellen kører, og VK rider igen: Danmark har fået en 'helt ny regering'. Løkke er 'klar til at vinde' næste folketingsvalg.

Og så er det alt sammen bare en tynd gang fernis. Det er den samme nyliberale og neokonservative politik, nu justeret til det, Lars Løkke langt om længe kalder 'den værste krise i 80 år'. Han søger at appellere til folks offervilje – uden at han har den ringeste udsigt til at få nogen til at arbejde ekstra for hans rådne nedskæringspolitik eller hans program for at 'spænde livremmen ind' på almindelige mennesker og fattigfolk.

Det er igen fraser og løftepolitik og en barsk nedskæringsvirkelighed.

De fire V'er

Nu hedder regeringens grundlag 'Viden, vækst, velstand, velfærd' – de fire V'er, VK har gjort, hvad den kunne for at underminere, med ti 'målsætninger' for Danmark frem til 2010, der følges op af ikke mindre end '76 konkrete forslag'.

Otte år med Fogh, som brugte de samme overskrifter, skal følges af ti år med Løkke og den samme klassepolitik til fordel for kapitalen på det store flertals bekostning. Vi oversætter nogle af koderne i de ti målsætninger:

"Danmark skal være blandt de ti rigeste lande i verden." De rigeste skal fortsat stadig forgyldes og rage til sig i hidtil uset skala.

"Det danske arbejdsudbud skal være blandt de ti højeste i verden." Den danske arbejderklasse skal fratages pensionsordninger og tvinges til at arbejde mere og længere for lavere løn. De syge skal rejse sig af sengene, og førtidspensionister skal give mere end en hånd med.

"Danske skolebørn skal være blandt de dygtigste i verden." Det skal ske ved at skære ned på lærere og undervisningstimer og skrotte specialundervisning og erstatte det med stopprøver fra børnehaveklassen.

"Danmark skal være blandt de ti lande i verden, hvor man lever længst." Det er gået den modsatte vej indtil nu, men VK-regeringen vil starte med afgifter på smøger og alkohol. Det er ligesom hørt før – bortset fra at tidligere afgiftsregeringer ikke lovede højere levealder med stigende afgifter.

Det var fire af 'målsætningerne'. De øvrige er af samme lødighed. Det niende bud er en sand perle:

"Danskerne skal være et af verdens mest tillidsfulde og trygge folk."

Der savnes kun et løfte om evigt liv efter døden ...

Konvergens

De '76 konkrete forslag' er en blanding af hensigtserklæringer, nyliberal retorik, velfærdsdemagogi og nogle enkelte løfter – f.eks. om praktikpladser, der før er lovet, men aldrig er kommet.

Til gengæld er det garanteret, at VK-regeringen vil holde følgende:

"De offentlige udgifter skal holdes i stram snor. Samtidig vil regeringen lave en samlet plan for dansk økonomi frem til 2020, der skal afløse den nuværende 2015-plan."

Demonstration foran Christiansborg 2. marts 2010 mod fyringer og udsultning af det offentlige sundhedsvæsen

EU's 'konvergenskrav' skal opfyldes, selvom Danmark ikke tilhører eurozonen og ikke engang stilles over for dette krav fra Unionens side. Det betyder nedskæring på nedskæring af de i forvejen tætbarberede offentlige udgifter, ikke mindst i kommuner og regioner.

Der skal findes besparelser på 31 milliarder kroner, erklærede finansminister Claus Hjort Frederiksen, der fastholder 'hestekuren' for almindelige danskere. Hvor der skal skæres ned konkret, vil imidlertid først blive afsløret i forbindelse med næste års finanslov, erklærede han.

Regeringen håber, at de skattelettelser, som var med til at vinde valget for den i 2008, og de kun salami-agtige offentlige nedskæringer (som ikke blev større, fordi 2009 var kommunalvalgår) vil skabe tilstrækkelig ro til, at 2011 kan blive begyndelsen til den endelige nedskæring af velfærden, til elimineringen af resterne af et velfærdssamfund i Danmark, med masser af billig og dygtig arbejdskraft til monopolerne uden krævende sociale ordninger.

Til gengæld skal de kostbare krige fortsættes, de nye milliardkrigsfly indkøbes, politistaten udrustes og bankdirektører og ministre belønnes med guldsække og fede pensionsordninger.

VK under Løkke er genbrugsskrot fra Fogh, amerikanske neokonservative og den europæiske unions nyliberale.

Lad regeringen blive skrottet!

APK: Ministerrokaden redder ikke regeringen

VK-regeringen er så upopulær, at der skal mere end nye ansigter, et ændret regeringsgrundlag og en ny demagogi til

Stort set alle ministre og ministerier har været berørt af Lars Løkkes rokade. De af ministrene, der er blevet vurderet for belastede eller for usynlige, er røget i svinget.

Det betød et stensikkert farvel til krigsminister Søren Gade; i stedet er indsat den anonyme folketingspolitiker Gitte Lillelund Bech (V). De konservative formand, Lene Espersen, har overtaget udenrigsministeriet i håb om at skabe mere 'positiv opmærksomhed' på sit parti med dette ministerium end de andre, hun har kløkket i. Per Stig Møller får til gengæld aftrædelsesposten som kulturminister.

Omfanget af rokaden har overrasket de fleste kommentatorer, men der er generel enighed om, at Løkke hermed har forsøgt at sammensætte holdet, der kan klare sig over næste valg, der forventes i 2011.

Arbejderpartiet Kommunisternes talsmand, Troels Riis Larsen, vurderer, at der skal meget mere til end et nyt ministerhold, for at regeringen skal overleve:

- Danmark er ved at være træt af en regering, der giver skattelettelse til de rige og milliarder i bankpakker til uduelige banker, samtidig med den fører et ideologisk felttog mod offentlige skoler og hospitaler. Lige nu slås hospitaler med gevaldige nedskæringer, Københavns Kommune har indført ansættelsesstop, og på arbejdsmarkedet rammes industrien af lønstop.

- Den danske befolkning er fortørnede, når bankdirektøren, der er medskyldig i den nuværende krise, bliver belønnet, mens manden og kvinden på gulvet bliver pålagt at løbe hurtigere for at betale regningen. Og selvom der løbes hurtigere, er der ingen garanti for, at jobbet er der i næste måned, udtaler Troels.

Lars Løkke var tvunget til at handle. Han kunne ikke blive ved med at dække over Søren Gade og hans spindoktor. Løkke håber dermed at slippe ud af de

store skandalers og de mange pinlige småsagers skygge.

Bor dybere i VK's krigspolitik!

Blandt de nye ministre er også Københavns tidligere bygge- og teknikborgmester Søren Pind. Pointen med at udnævne den ekstremt højreorienterede og 'superliberale' Søren Pind er måske at sluge stemmer fra Liberal Alliance og dermed en gang for alle begrave dette parti, der sikrede VK-regeringens overlevelse og Dansk Folkepartis indflydelse efter sidste valg.

Men det kan viser sig at være problematisk. Søren Pind har tidligere været ude med meget rabiate markeringer på en række områder. Som minister for udvikling har han dog ikke nogen væsentlig post, og ligesom udnævnelsen af Birthe Rønn Hornbech var et taktisk smart træk fra Anders Foghs side, da det med den lykkedes at lukke munden på en højtrøstet kritiker, kan udnævnelsen af Søren Pind have samme effekt.

Troels Riis Larsen peger dog på, at oppositionen skal udnytte lejligheden og bore dybere i regeringens krigspolitik.

- Som Venstres udenrigspolitiske ordfører har Søren Pind gang på gang vist, at hans holdninger i høj grad er præget af neokonservativt tankegods. Det byg-

ger på frygten fra de fremmede og en imperialistisk tilgang til andre nationer. At man kan gøre sådan en mand til udviklingsminister, viser, at hele regeringen bygger på en forskruet og krigsliedrig tilgang til verden. Det bør oppositionen benytte sig af og fortsat bore i regeringens fejlslagne krigseventyr i Irak og Afghanistan, og samtidig bør S og SF erkende, at der ikke kommer noget godt ud af krigen i Afghanistan.

- Og samtidig er der ingen som helst grund til at lade 'Gade-gate' ligge. Vi skal have sandheden om lækagerne, tilføjer Troels.

I Danmark er der end ikke taget initiativ til at lave en grundig gennemgang for beslutningen af at gå i krig i Irak, som i den grad trænger til at blive belyst. 3-5. marts behandler Højesteret spørgsmålet, om en række borgere overhovedet kan føre en sag mod Fogh-regeringen for at sende Danmark i en ulovlig krig i 2003.

At krigene i stigende grad bliver upopulære i hele Europa, ses tydeligt af det faktum, at den socialdemokratiske regeringskoalitionspartner i Holland nægtede at forlænge de hollandske soldaters mandat i Afghanistan med endnu et år, hvilket førte til regeringens sammenbrud i sidste uge.

Ministerrokaden redder ikke regeringen!

En krigsministers exit

Både Søren Gade og hans berygtede spindoktor Jakob Winther måtte forlade forsvarsministeriet. Gade påstår, at han gik, fordi hans "politiske handlefrihed er blevet indskrænket, og det kan jeg ikke leve med som minister".

Den virkelige årsag er den seneste skandale om lækagen fra forsvarsministeriet i forbindelse med udsendelse af jagersoldater til Irak i 2007. Udsendelsen blev rapporteret af TV2's håndholdte reporter, inden sagen kom op i forsvarsudvalget. Dengang blev oppositionen beskyldt for at stå bag lækken!

Denne sag har rullet med afsløring på afsløring, det ene belastende forhold efter det andet for krigsministeren, hans spindoktor og regeringerne Løkke og Fogh, Og den er ikke slut.

Gade og Winther var klar over, at de ikke kunne slippe helskindet igen. De valgte at gå, før de faldt. Selvom der spindes om at Løkke bad Gade om at blive, har han fået et vink med en vognstang. Hvad der altså ikke forhindrer ex-Gade i at spinne videre. Han bestilte en filmmand til at dække hans sidste døgn som minister, TV2Fox sendte den så ikke et øje var tørt i kongeriget. Sådan forberedes et come back.

Men hverken lækagesagen eller sagen om Jægerbogen er ovre. TV2's ledelse kender sandheden og skylder offentligheden den. Det samme gælder DR's ledelse. Regeringen kender den selvfølgelig. Nu må den frem. Gades og Winthers afgang vil ikke få tavsheden til at sænke sig.

Vores køn er ikke til salg

100 års kamp fortsætter

Af Cathrine Pedersen, formand for DKU

Som for 100 år siden er ligestilling og frigørelse perspektivet for kvindeskampen – det vil sige socialisme

Vi har ikke vundet kampen

I Danmark opnåede man stemmeret for kvinder i

1916, hvilket var en stor sejr, men ikke ensbetydende med, at kampen for ligestilling og frigørelse var vundet. Alle illusioner om, at mænd og kvinder er lige eller nogensinde bliver det i det kapitalistiske samfund, må afsløres som endnu en af borgerskabets løgne. Allerede da man indstiftede kvindedagen i 1910, indså man, at kampen for kvinders ligestilling er tæt forbundet med kvinders økonomiske position i samfundet. Dette betyder i sidste ende, at kampen for kvindefrigørelse ikke kan vindes i et kapitalistisk samfundssystem, hvor der er store økonomiske interesser forbundet med opsplitningen af mænd og kvinder.

Deler man arbejderklassen på midten og sørger for, at der ikke er en samlet kamp for bedre lønninger, bedre arbejdsforhold og bedre levevilkår, svækker man denne kamp umådeligt meget. Skaber man samtidig en situation, hvor den kvindelige del af arbejderklassen kan hives ud og ind af arbejdsmarkedet, alt efter konjunkturer og forgodtbefindende, og hvor samme del i øvrigt tjener mindre, har man et kapitalistisk system som det danske i dag.

De ideologiske angreb på kvindeskampen er en direkte konsekvens af kvinders uligstilte økonomiske position.

Ideologiske angreb og splittelse

Den konsekvente fremstilling af kvinder som seksualobjekter i reklamer, i tv og i ugeblade har mange formål i et kapitalistisk system.

For det første legitimerer en sådan fremstilling den økonomiske ulighed, der eksisterer mellem mænd og kvinder på arbejdsmarkedet. Hvis kvinder umenneskeliggøres som varer, hvorfor skal de så have krav på de samme lønninger og

rettigheder som mænd?

For det andet påvirkes især yngre kvinder meget af de uopnåelige kvindeidealer, der fremstilles. Dette fører dels til forbrug af skønhedsprodukter og dels til store selvværdsproblemer. Selvværdsproblemer, der bl.a. sammenkædes med den meget store stigning i selvmordsforsøg blandt teenagepiger, i selvhad og selvsværeri, eller 'bare' i utilfredshed med sig selv. Denne fremstilling af kvinder er en stor hindring for reel ligestilling og frigørelse.

Et tredje markant ideologisk angreb er den fordrejning af kvindeskampen, som det vedholdende fokus på 'stakkels undertrykte muslimske kvinder' indebærer. Dette fokus signalerer, at vestlige kvinder er frigjorte, at vores kvindeskamp er vundet.

Frem for at lade os splitte på baggrund af religion bør vi se på, hvilke undertrykkelsesmekanismer vi alle lider under. Muslimske kvinder arbejder og underbetales også i den offentlige sektor, de har også børn, der går i børnehave og skole, de bliver også gamle og skal leve af en folkepension, der er latterligt lav.

Det er disse grundlæggende uretfærdigheder, vi skal have vendt om. Uden dette har vi intet håb om at opnå hverken ligestilling eller frigørelse.

Men de fleste kvinder, og i særdeleshed arbejderkvinderne, ved godt, at kvindeskampen ikke er et overstået kapitel, og tror ikke på, at kampen er vundet og vi har opnået ligestilling. Dagliglivet viser det modsatte. Ifølge ugebrevet A4 mener syv ud af ti kvinder ikke, at ligestillingskampen er vundet.

Vores køn er ikke til salg

Realiteten i dag er, at kvinder i gennemsnit tjener 15 procent mindre end mænd. Dette faktum bunder dels i, at kvinder aflønnes lavere for at udføre præcis det samme arbejde som mandlige kollegaer, og dels i at de områder, hvor der arbejder mange kvinder – fx pleje- og omsorgssektoren – aflønnes langt lavere end de områder, hvor størstedelen af de ansatte

Kvindeskampen er stadig højaktuel: 100 år efter man indstiftede en international kvindeaktionsdag i København, har vi stadig ikke opnået fuld ligestilling. Kvinder tjener mindre end mænd, kvinder laver det meste husarbejde i hjemmene, kvinder fremstilles og sælges som varer, og kvinder har ikke de samme muligheder som mænd på arbejdsmarkedet.

Samtidig bliver vi løjet for. Vi får at vide, at kvindeskampen er vundet for mange år siden, at der er ligestilling, og at de stadige angreb på kvinders løn og arbejdsforhold er ren indbildning

For 100 år siden på Den anden internationale socialistiske kvindekonference, afholdt i København på Jagtvej 69, besluttede man at indstifte en verdensomspændende kvindedag. Forslaget blev fremsat af konferencens tyske delegation, som bl.a. bestod af den fremtrædende kvindereformkæmper og kommunist Clara Zetkin:

"I forståelse med proletariatets klassebevidste politiske og faglige organisationer i hvert enkelt land foranstalter de socialistiske kvinder i alle lande hvert år en kvindedag, som i første række har agitation for kvindernes valgret som formål. Kravet må belyses i sin sammenhæng med den socialistiske opfattelse af hele kvindespørgsmålet. Kvindedagen må have en international karakter og forberedes omhyggeligt."

Allerede i 1911 manifesterede man den internationale kvindedag i en række lande, herunder Danmark. I 1921 blev dagen fastlagt til 8. marts af Kommunistisk Internationales 2. kongres. Siden har 8. marts været kvindernes internationale kampdag.

er mænd, fx håndværksfagene. Derudover er der ikke ændret på kønsfordelingen på arbejdsmarkedet de sidste ti år.

Vi har gennem en årrække oplevet en kolossal udpining af den offentlige sektor, hovedsaglig inden for de områder, hvor størstedelen af de ansatte er kvinder. På hospitaler, plejehjem, i skoler og børnehaver er der blevet skåret ned på budgetterne. Det betyder fyringer, et urimeligt arbejdspress for de tilbageværende ansatte og fortsat lønninger, der knap er til at leve af.

Desuden indebærer dette generelt ringere levevilkår for hele arbejderklassen. Når den offentlige sektor udpines, er det de lavest lønnede og de arbejdsløse, der rammes allerhårdst, og eftersom kvinder er overrepræsenterede i begge grupper, har det dobbelte konsekvenser.

Kampen for ligestilling er altså langt fra vundet. Som kvinder hverken kan eller skal vi finde os i at blive behandlet som andenrangs-mennesker. Vores arbejdskraft er ikke mindre værd, og vores køn er ikke til salg. Først når vi har vundet kampen for reel økonomisk ligestilling, kan vi vinde friheden til alle sammen at være mennesker, der ikke stækkes pga. vores køn.

Kampen for socialisme kan ikke vindes uden os

Hvis vi vælger at udkæmpe vores kamp mod mændene frem for mod det syge kapitalistiske system, der skaber ulighederne, svarer det til at sparke det ene ben med det andet i stedet for at gå fremad.

Vejen frem er klassekamp, side om side med mændene. Vi har i sidste ende de samme interesser, uanset hvor mange splittelsesideologier vi bombarderes med.

Som kvinder skal vi også huske, at kampen for socialisme ikke kan vindes uden os. Vi er halvdelen af arbejderklassen. Dette betyder, at vi må organisere os og kæmpe for vores rettigheder både som kvinder og som arbejdere.

Med andre ord: 8. marts er stadig hele arbejderklassens kamp.

Kvindekampen er således både kampen for bedre arbejdsforhold, for ligeløn og barselsorlov, samtidig med at det er lønkamp og kamp for bedre levevilkår for alle arbejdere. Det er kamp mod krig, reaktion og racisme – og i sidste ende en kamp for socialismen.

100 års arbejderkvindekamp

8. martsudtalelse 2010 Arbejderpartiet Kommunisterne

Det er 100 år siden, arbejderkvindebevægelsen – i Folkets Hus, Jagtvej 69 – besluttede at indstifte en international kvindeaktionsdag og dermed gjorde den og dens krav til et globalt anliggende.

Siden da er dens krav om kvindernes ligestilling og frigørelse blevet en del af grundlaget og perspektivet for alle progressive og revolutionære bevægelser, en uadskillig del af klassekampen og kampen for en socialistisk fremtid.

Den borgerlige kvindebevægelse, der ikke anfægter det sociale grundlag for uligestillingen og kvindeundertrykkelsen, er gået død i sine perspektivløse krav om lige repræsentation i bankbestyrelser, direktioner og magtens undertrykkelsesorganer. Den er degenereret til at tillade, at de mest racistiske og krigeriske politikere kan skjule sig som 'støtte til undertrykte muslimske kvinder'.

Undertrykkelsen eksisterer – men

det er imperialismens, kapitalismens og reaktionens undertrykkelse og udbytning, der holder verdens kvinder i lænker og fattigdom.

Arbejderkvindebevægelsen, det store flertal af kvinder, kæmper stadig for 'Lige løn,

Lige ret og Lige vilkår' - for revolutionær forandring.

I Danmark kræver vi 8. marts 2010 blandt andet:

- Velfærd i stedet for krig! Stop dansk krigsdeltagelse!
- Stop massefyringerne i kvindefagene i den offentlige sektor! Stop udsultningen af det offentlige sundhedsvæsen, skoler og institutioner! Stop privatiseringer til fordel for profitten! Velfærd til alle!
- Reel ligeløn – ikke kun på papiret! Klækkelig forhøjelse af mindstelønnen!
- Kamp mod den ideologiske kvindeundertrykkelse! Kamp mod den globale sexhandel!

8. marts 100 år: Demo i København

Lige løn, Lige ret og Lige vilkår – hvad venter vi på
Fra Folkets Hus, Rømersgade, kl. 16
til Enghave Plads

Arr. LO-Storkøbenhavn

Kvindekamp før og nu

8. marts kl. 18.30

Oktober bogcafé

Egilsgade 24 kld.

2300 København S.

Blandt oplægsholderne er

DKU's formand **Cathrine Pedersen**

Pris 40 kr. inklusive mad, musik og oplæg

Arr. APK København

Uforskammet ringe overenskomstforlig

OK-resultatet ser ud til at blive rigtig ringe, og modstanden og en Stem Nej-kampagne begynder at tage form

CO-Industri og DI er aktørerne bag det første to-årige overenskomstforlig på industriens område, der som så ofte før blev udset til at danne ramme for indgåede overenskomster for resten af arbejdsmarkedet. Det blev bekræftet, da der også kom forlig på transportområdet den 1. marts.

Industriforhandlerne betegnede deres forlig som *"et ansvarligt forlig i krisens skygge"*. Realiteten er, at det er et fornærmende ringe resultat for arbejderne.

Hvad er indholdet? Med en mindstelønsstigning på sølle 1,10 kroner det første år og 1,75 kroner i overenskomstens andet år slutter man med en mindsteløn på 106 kroner i timen. De mange, der arbejder for mindstelønnen, er solgt ud.

Det er simpelthen en minusoverenskomst, som ikke på nogen måde garanterer reallønnen, heller ikke for de dårligst betalte på arbejdsmarkedet. Den vil blive ædt op af prisstigninger og inflation, øget brugerbetaling og – for rigtig mange – større renteudgifter.

Den sikrer ikke reallønnen, hverken på løfteparagrafområdet (hvor løfteparagraffen i praksis sættes under pres) og slet ikke på normalløn-området, hvor denne overenskomst danner ramme.

Hvilke forbedringer?

Børge Frederiksen fra 3F's forbundsledelse hæfter sig ved *"forbedringer for natarbejderne og nye fratrædelsesgodtgørelser"*.

Men hvad er indholdet? Ingen generel nedsættelse af arbejdstiden for skifteholdsarbejderne, men en ynkelig aftale om, at såfremt der lokalt er enighed om det, kan man aftale, at op til 40 procent af deres genetillæg kan opspares og anvendes som løn i forbindelse med ekstra fridage.

Det er en rigtig Storm P-løsning om at fodre hunden med sin egen hale. Men

så får natarbejderne skam også tilbudt gratis helbreds kontrol.

Der er også en aftrædelsesordning i forbindelse med afskedigelser, hvor man efter tre års ansættelse får udbetalt et minimalt beløb, nemlig en månedsløn på forskellen imellem dagpenge og lønnen minus 15 procent. Stigende til det tredobbelte efter otte års ansættelse.

Det er en af de billigste aftrædelsesordninger i EU. Til gengæld bliver det stadig lige så let som hidtil at fyre danske arbejdere.

På trods af forstillede panderynker og det sædvanlige overenskomst-skuespil med *"forhandlingssammenbrud"* og nattemøder er det svært for arbejdsgrupperne at fastholde det bekymrede udtryk og ikke give efter for det store smil. Så billigt kan det gøres med den rette forhandlingspartner!

Modstanden formulerer sig

Men det er spørgsmål, om man ikke gør regning uden vært. Selvom medierne foregiver, at nu er aftalen på plads, så er den det overhovedet ikke, før medlemmerne er blevet spurgt ved en urafstemning.

Steen Horst, næstformand i 3F Odense Transport, advarer imod overenskomsten og frygter dets rammer for det øvrige arbejdsmarked. Han kalder forliget for *"uforskammet billigt"* for arbejdsgiverne.

Stilladsarbejdernes Landsklub sendte et ironisk tillykke til Dansk Industri, hvor det bl.a. hedder:

"At CO-industri har indgået sådan et

forlig, er en skandale. CO-industri har ikke taget ansvar for hverken de ansatte i industrien eller alle os andre, som industrien traditionelt har lagt rammerne for.

CO-industri har med forliget kun taget ansvar for aktionærernes udbytte. Manglen på lønstigninger vil ikke bidrage til at få Danmark ud af krisen, tværtimod vil der blive brugt færre

penge i de kommende år."

Stilladsarbejderne opfordrer til at *'sprænge forliget i stumper og stykker'* og til at stemme det ned som i 2007.

HK har været ude og fastholdt, at de opfordrer deres medlemmer til at stemme nej, alene fordi der ikke er taget det ringeste hensyn til deres forhåndsmeddelte *'ultimative krav'* om, at den groteske *"50 procent-regel"* ikke bliver fjernet for HK-overenskomster. Reglen betyder, at der kun kan indgås overenskomst på de arbejdspladser, hvor over 50 procent af de ansatte er medlem af HK.

Der er rigtig mange, der er lodret uenige med deres topforhandlere om, at det er arbejderne, der skal betale for kapitalens krise. Og som ikke vil acceptere både bankpakker, tilskud til de rige og sociale nedskæringer for almindelige mennesker kombineret med faldende realløn stadfæstet af den elendige OK-aftale. Medlemmer, der ser frem til, at der nu iværksættes Stem Nej-kampagner, der kan sikre, at den falder med et brag.

På mange måder er der god grund til ikke at afvente resultatet af detaljerne om de kommende topforhandlernes forlig på de enkelte områder, der nu står tilbage. OK 2010 duer simpelthen ikke.

Den understreger igen, at opsplittningen væk fra tidligere tiders centrale forhandlinger og over til decentrale forhandlinger i *"individualismens og decentraliseringens tidsalder"* (som ret beset ikke er decentral) skal forsøge at forhindre fælles fodslag blandt arbejderne.

Tillidsmandskonference mod social dumping

På den dag, hvor de gamle overenskomster udløb den 1. marts, afholdtes en landsdækkende tillidsmandskonference i København, der samlede over 100 deltagere. Her satte man spørgsmålet om social dumping i centrum. *Stop for social dumping – ellers ingen aftale*, lød budskabet fra konferencen. Den støttede også det ultimative krav om afskaffelse af 50 procent-reglen for HK.

Men selvom der lød mange kritiske ord mod aftalerne, blev der ikke udstukket et klart og tilstrækkeligt kampgrundlag fra denne conference. F.eks. fastholdtes ikke et mindstelønkrav.

'Social dumping' er til gengæld et spørgsmål, som arbejderkampe og aktioner har synliggjort, med underbetalt udenlandsk arbejdskraft, der hærger især bygge- og transportsektoren og forsøges imødegået i OK-aftalerne, fordi det er med til at undergrave eksisterende overenskomster.

- Kampen mod social dumping er hovedtemaet. Det er nu, kampen skal kæmpes for at sikre den danske model. Det er svært i en krisetid at hente store forbedringer. Men vores krav er beskedne, til gengæld er de helt afgørende. Arbejdsgiverne har nu valgt en kurs, som kan ende i konflikt, de sidder med nøglen til at få løst situationen. Kravet om stop for social dumping koster dem ikke en krone, så det er et beskedent krav, sagde Henrik Lippert fra OK-2010 initiativet.

Men det er nok godt at gøre sig klart, at pæne ord fra arbejdsgiverne gør det ikke. Det er udbygningen af solidariteten i arbejderklassen, som effektivt skal inddæmme og fjerne dette uvæsen, som forsøger at leve i mørket og får hjælp til det.

Konferencen besluttede også at indkalde til en ny conference i Horsens, når alle forhandlinger er afsluttet.

I en tid med krise og fyringer er det den overordnede sikring af reallønnen, som må stå i centrum, og det betyder kraftige forhøjelser af mindsteløn og satser og afvisning af den ødelæggende udvikling med "fleksibilitet" og individualisering.

-hpj

Tillykke til DI fra Stilladsarbejdernes Landsklub

Stilladsarbejdernes Landsklub ønsker DI tillykke med det bedste resultat i mange år. Magen til nulstignings-overenskomst er ikke set i nyere tid. Der må være glæde blandt direktørerne og aktionærerne over, at det ser ud til at lykkes at tørre en del af krisen af på arbejderne.

At CO-industri har indgået sådan et forlig, er en skandale. CO-industri har ikke taget ansvar for hverken de ansatte i industrien eller alle os andre, som industrien traditionelt har lagt rammerne for.

CO-industri har med forliget kun taget ansvar for aktionærernes udbytte. Manglen på lønstigninger vil ikke bidrage til at få Danmark ud af krisen, tværtimod vil der blive brugt færre penge i de kommende år.

Ideen om, at vi kan konkurrere med udlandet på lave lønstigninger, lever åbenbart i bedste velgående i CO-industri. Virkeligheden er jo, at selv de såkaldte videnstunge arbejdspladser nu flyttes ud af landet. Løsningen på det problem er politisk og har ikke noget med små eller ingen lønstigninger at gøre.

Den ramme, som forliget har lagt, skal sprænges i stumper og stykker, ellers er der ingen grund til at indgå forlig på byggeområdet. Vi accepterer ikke et forlig, som minder om industriens. Det vil blive stemt ned som i 2007.

Stilladsarbejdernes Landsklub

Simon Holm Gregersen

Til kamp mod uligheden

*Udtalelse vedtaget på
OK-2010 Initiativets
konference 1. marts i
København*

Efter de indgåede forlig er det nu, det afgørende slag står på transport- og byggeområdet. De to forlig på industriens og HK-handels område har helt ignoreret kravet om stop for social dumping og HK's krav om afskaffelse af 50 procent-reglen. Det er skandaløst i en tid, hvor vi skal stå vagt om den danske model.

Forhandlingerne er i gang, og vi bækker op om vores forhandleres bestræbelser på at få indrømmelser på de helt afgørende punkter, som skal opfyldes, hvis vi skal støtte et samlet mæglingforslag.

Spørgsmålet om social dumping er et hovedtema, fordi den omfattende og voksende brug af underbetalte kolleger fra andre EU-lande truer med at gøre overenskomsterne illusoriske. Derfor er indrømmelser fra arbejdsgiverne omkring stop for social dumping afgørende. Og så er det endda et gratis krav for arbejdsgiverne. Det koster dem ikke noget at sikre, at de kun samarbejder

med virksomheder, som har overenskomsten i orden. Tværtimod truer misbruget af udenlandsk arbejdskraft de overenskomstdækkede virksomheders konkurrenceevne.

Det er afgørende for et ja til overenskomsten, at der på transportområdet bliver aftalt en klausul, som sætter en stopper for den sociale dumping, som foregår med brug af østeuropæiske og tyske chauffører på sulteløn. Hvis overenskomsten skal give mening, så må kravet være, at den dækker alle i branchen.

På bygge- og anlægsområdet er det på samme måde helt afgørende, at der bliver indført kædeansvar, så alle led i aktørkæden får ansvar for, at arbejdet foregår på overenskomstens grund.

En forhøjelse af garantibetalingen er samtidig nødvendig som et andet element i bekæmpelsen af social dumping i byggeriet.

Et effektivt værn mod løndumping er en helt afgørende forudsætning for, at vi kan anbefale et forlig. Der indkalderes til en ny conference når situationen er afklaret.

På denne conference vil vi i fællesskab tage stilling til et samlet mæglingforslag.

Aktion mod udvisning af irakere, KPnetTV anholdt

*En personlig rapport fra
KPnetTV's udsendte*

Som en del andre unge modtog jeg i løbet af formiddagen og eftermiddagen varsler om en kommende udvisning af irakere fra Kastrup lufthavn i dag (tirsdag).

Jeg havde netop afsluttet et interview hos Folkebevægelsen mod EU, da de mere konkrete varsler om en modaktion tikkede ind.

Jeg lagde andre planer til side, Silvan kan man vel altid købe hylder i, og mødtes med en del andre unge og smukke mennesker for at protestere mod udvisningerne.

Birthe Rønn, der som bekendt fortsætter som integrationsminister, nægter fortsat at indgå i nogen som helst form for debat om, hvorvidt man kan sende mennesker ned til et krigshærgt land, et land, som hendes skiftende kollegaer i regeringen er dybt ansvarlige for situationen i.

Dem, jeg mødtes med i dag, var ikke i tvivl om, at det kan man ikke forsvare, og det er noget, man må og skal kæmpe mod.

Vi sivede ud til lufthavnen i mindre grupper, og omkring det planlagte tidspunkt for aktionen var der en del flere unge i 'alternativt' tøj og uden nogen bagage i Kastrups terminal 3 end 'normalt'.

Jeg havde på forhånd gjort op med mig selv, at jeg ikke ville deltage aktivt i aktionen, men derimod dokumentere den på video og på den måde sprede kendskabet til protesten og den danske regerings fortsatte udvisningspolitik. Da aktionen så gik i gang og aktivister blokerede check in-skranker for flyet som irakerne skulle sættes på, gik jeg i gang med video-kameraet.

Jeg fik en smule af aktionen på bånd, inden en lufthavns-security bad om at se min tilladelse til at filme i lufthavnen, og havde jeg ikke sådan en, skulle jeg slukke kameraet, for ellers kunne jeg jo bruge det filmede til at planlægge en terroraktion.

Jeg gjorde, som han sagde, og afventede, hvad der så ville ske. En hel del politi kom til og sluttede op om lufthav-

nens eget politiberedskab samt de mange lufthavns-security-vagter, der var der.

Jeg gjorde mig 'usynlig', var i mit stiveste pus, og efter lidt tid var jeg ikke længere så interessant for ordensmagten. Vagten, der ville se min 'filme uden at lave terrorforberedelse'-tilladelse, var efter lidt tid heller ikke til at se nogen steder. Så da politiet begyndte at anholde og rive aktivister væk fra skranken, forsøgte jeg mig igen med kameraet. Et par aktivister, der blev slæbt bort af det danske udvisningskorps, fik jeg da i kassen.

En anden lufthavns-security mente ikke, jeg var potentiel terrorist, og han gav mig lov til at filme en smule på afstand.

Jeg fulgte med strømmen af anholdte aktivister udenfor, hvor de blev sat på det snefygede forto. Politiet havde umiddelbart ikke noget imod, at jeg filmede (trods deres hårdhændethed), og jeg holdt mig til deres anvisninger, medens jeg fortsat holdt mig ude af selve aktionen.

Da så den første bunke anholdte havde siddet på jorden en halv times tid, var det, som om politiet manglede noget at give sig til. De omringede uden varsel mig selv og nogle andre, der betragtede deres fremfærd fra den anden side af en gade, hvor de selv havde anvist os til at gå over!

Jeg selv – og de andre – havde forholdt os helt passivt, samtidigt med at vi fulgte anvisningerne, og nu blev vi

omringet. Jeg tænkte, at nu smider de os ned i metroen, og så er det hjemad, men ak, vi skulle også visiteres, og det sidste, der kom i kassen i dag, var mig selv, der spurgte, om vi var anholdt eller hvad.

Flere spurgte ind til, hvad der foregik, og hvad denne fremfærd betød. Efterhånden fik politiet så snakket hinanden varme på ideen om, at vi skulle da også med en tur på stationen. Det er løgn, tænkte jeg, hvad satan skulle vi med derud for, ud over skræmmeeffekten altså? Og skulle vi nu være lømler og dermed præventivt anholdt? Vi fik den store tur, strips på og ned at sidde i fottog på jorden.

Flere af os i den gruppe spurgte forgesves ind til, hvad der foregik, og hvad vi var sigtet for, og om vi overhovedet var sigtet for noget.

Da jeg havde siddet på jorden godt et kvarter, begyndte jeg at få rigtig ondt af dem, der efterhånden havde siddet der en times tid. Lidt tid passerede, og så 'fik vi lov' til at komme ind i et køretøj og blev kørt til Bellahøj.

Da vi ankom, var tonen, at vi ville blive løsladt hurtigt, men ak, også her brændte nogle i politiet varme på ideen om en lærestreg til dem, der følger politiets arbejde, og nogle timer i en celle fulgte (heldigvis med godt selskab og godt humør).

Da jeg var blevet visiteret for anden gang, og der var taget billeder af mig forfra, fra siden og bagfra, blev jeg ført til den omtalte celle. Da de åbnede cel-

len, sagde jeg, at jeg var fulgt med hertil, men hvis jeg skulle derind og sidde, så ville jeg fandeme have at vide, hvad jeg var sigtet for, hvis jeg da var sigtet for noget.

Jeg blev sat ind, og lidt efter kom en betjent tilbage og fortalte mig, at jeg var sigtet for forstyrrelse af den offentlige ro og orden. Hvad fanden tænkte jeg, jeg var nemlig overbevist om, at de var i gang med en præventiv anholdelse, men nej.

Efter nogle timer i cellen blev jeg sluppet løs. På vej ud af stationen blev jeg så oplyst om, at jeg var sigtet for lufthavnsloven paragraf 149 stk. 10, nemlig forstyrrelse af lufthavnen (uden at det er den præcise paragraf).

Jeg undrede mig. Jeg har efterhånden lært at holde mig tilbage i sådanne aktioner, når jeg filmer, og dagens aktion var ingen undtagelse. Jeg var der for at filme og lave journalistisk arbejde, og det holdt jeg mig til.

Jeg kom ud af stationen, og en solidaritets-delegation kom mig i møde med kaffe og chokolade (jeg vil her benytte lejligheden til at takke disse søde mennesker igen), og så udfyldte jeg en af deres blanketter, så jeg kan få hjælp af ”Rusk” til at føre en klagesag (hvis jeg da ikke bliver kendt skyldig, men med alle de kameraer, der er i lufthavnen, ville det være justitsmord fra adskillige kamera-vinkler).

Jeg håber så også, at den video, jeg nåede at få filmet, kan hjælpe nogle af aktivisterne, der fik en grov behandling, en behandling, der fik en modig og sød ældre kvinde til at uddele adskillige skældsord til politiet, da vi sad der på jorden foran lufthavnen.

41 blev anholdt ved denne solidaritetsaktion med irakerne. Heller ikke Løkkes nye regering vil få ro til at begå asylforbrydelser. De to irakere blev sendt med et fly til en uvis skæbne.

Mange hilsner til aktivister og udvisningstruede irakere fra KPnetTV's udsendte.

En evt. erstatning for uberettiget anholdelse vil gå til asylarbejdet.

PS! Videoreportagen kan selvfølgelig ses på KPnetTV: www.youtube.com/user/kpnettv

”Hvad var det dog, der skete?”

De fleste kender den smukke danske sang *Foråret så sagte kommer*, der med anemonen bebuder forårets komme. Kenderne vil også vide, at de første strofer lyder:

*Hvad var det dog, der skete?
Mit vinterfrosnes hjertes kvarts
Må smeltes ved at se det
Den første dag i marts*

Den forløbne vinter var en lang, kold og mørk tid. I sidste halvdel af februar måned var det, som om dagcentrets brugere som ansatte så lidt sort på det hele. Sneen havde snart i to måneder irriteret og drillet ikke mindst de gangbesværede. Ganske vist havde Københavns kommune i stor grad sørget for, at de offentlige veje var blevet gjort køreklare, men det var sket på bekostning af de mange gående samt cyklisterne. Sneen var nemlig blevet samlet i store driver, der var vanskelige at besejre. Kommunens vedvarende besparelser i årtier kunne både ses og mærkes.

De mørke måneder med frosten havde sat sine spor. Kinder og ører var alt for ofte alt for røde og blodsprængte. De klimatiske forhold satte også sit præg på humøret. Forskere blev hidkaldt af radioreportere og forklarede, at mangelen på sollys betyder, at vi mennesker producerer mindre af et kemisk stof, som påvirker vores glædeshormoner. Læger bekræftede, at de om vinteren udskriver langt flere antidepressive midler.

Vi længtes med andre ord alle efter anemonen, varmen og lyset.

På dagcentret kunne man godt mærke, at det ikke var alle, der havde fået opgraderet rationen af lykkepiller. Det var ligesom, at elastikken hos den enkelte hurtigere og lettere end normalt fandt sine yderpunkter. Flere situationer, som om sommeren var blevet klaret med et smil på læben af de implicerede parter, udløste lidt snerren og muthed.

Chaufførerne Kaj og Henning på dagcentrets bus bemærkede det også.

Det var jo specielt ved opsamling og aflevering af brugerne, at problemerne med driverne, frosten og isen gjorde sig gældende. Chaufførerne gjorde deres yderste for at holde humøret bedst muligt oppe på passagererne. For Hennings vedkommende baserede indholdet af forsøgene sig på hans gamle og slidte vittigheder. Det havde som regel den modsatte virkning. Så forsøgte han sig med løgnehistorierne om alle hans kæresten gennem tiden. Reaktionen var altid den samme. Entydigt lød det nede fra bussen:

*- Man kan da høre, når du lyver,
Henning.*

Vi nåede så frem til den 1. marts, hvor Henning i bussen havde iført sig alt for store armbevægelser om sit kvindetække. På et tidspunkt havde han netop placeret sig bag rattet efter at have hjulpet en passager på plads. Ligesom han landede i førersædet, bemærkede han, at en kvinde lænede sig ned over ham for at forsyne ham med et dejligt kys – lige på munden. Det var tydeligt for enhver, at Henning blev taget på sengen. Han var imidlertid ikke den eneste, der var overrasket. Passagererne var mildest talt lamslået:

*- Hvad var det dog, der skete?
spurgte alle sig selv om.*

Det var ganske vist ikke anemonen, der tittede frem, men selve handlingen var jo en forårsbebuder i sig selv. Henning blev bevidst om situationen og han fandt en grimasse, der passede:

- Må jeg have lov til at præsentere min kone, Lillian, forklarede han.

Især de kvindelige passagerer åndede lettet op. Det viste sig, at Lillian i sin personbil havde spottet bussen, hvorfor hun havde optaget forfølgelsen og ved rette lejlighed stoppet bag bussen, hvorefter hun netop havde nået ind ad fordøren, inden turen gik videre.

Initiativet blev godt modtaget – og alle så lidt lysere på tilværelsen efterfølgende.

Reno

Jan Wilsberg,

(f. 1951) kommer fra Oslo og begyndte at skrive digte lige inden sin sekstenårsdag. Han debuterede i 1974 med samlingen "Sort Oktober". I dag skriver han både digte, lyrisk kortprosa og noveller. Disse to digte, oversat fra norsk af Kommunistisk Politik, stammer fra Wilsbergs attende bog, "Fra tiden efter at Rimbaud og Verlaine vandrede i vejkanterne på vej mod Bryssel", som udgives i Norge i løbet af foråret. Han er allerede godt på vej med teksterne til den næste bog, som helt enkelt vil hedde "Volume Nitten".

"Du kan ikke tage hjem igen"

Digte af Jan Wilsberg

Har du glemt?

Har du glemt regnen?
Har du glemt regnen
som piskede mod vinduerne?
Har du glemt det store rum
i Lærningehjemmet,
hvor en madras lå på gulvet,
og alt hvad du ejede stod opstillet tæt ved den?
Har du glemt ungdommens fattigdom?
Har du glemt speedfreak'en
som med ét fik anfald
og løb skrigende rundt?
Du fortalte at få år senere var han død.
Har du glemt anarkisternes fællesmøder,
hvor Dag Kongsvik greb ordet og sagde:
"Jeg kan ikke lide den stemning,
som ordene giver, der ytres her.
Mest af alt får jeg følelsen
af at være med på et gangstermøde.
Er det dét vi anarkister er – gangstere?"
Har du glemt morgenen
hvor du kom ud på gaden
og lagde mærke til en mand i lang frakke
du syntes du kendte?
Manden så også dig, kom hen,
trykkede dig i hånden og sagde:
"Mit navn er Jens Bjerneboe.
Kan du være behjælpelig med tyve kroner,
så jeg kan købe nogle pilsnere?"
Kan du huske den lange, kolde vinter 1977
hvor du uforvarende, ud af intet, dukkede op
i snefoget i Ullernchausseen
og forsikrede du også havde brudt
med det tidsskrift jeg var blevet kostet ud fra?
Husker du Aeroflot-flyets digre,
dirrende mave,
som pludselig lagde an til landing
ude i Atlanten på et sted
som i al fald ikke var Cuba?
"Så er vi i Atlantis", sagde vi til hinanden
før det dæmrede, at det var Azorerne.
Har du glemt opstigningen
med toget til Huancayo,
og den uundgåelige hovedpine
ved mødet med Andes?

Har du glemt rejsen forbi Titicaca
og over til den bolivianske højslette?
Himmelen var blå som bare himmel,
og du talte om Jack Londons romaner
og filmen om de to togrøvere;
spillet af Paul Newman og Robert Redford,
hvis liv endte netop i Bolivia.
Du fortalte om Thomas Wolfe som sagde:
"Du kan ikke tage hjem igen".

Er det dét, som er i vejen?
Er det mig som stadig vil drage hjem,
selvom det ikke længere er muligt?
Eller er det dig, som har fortabt dig
i ejendomme, haver,
store bunker med sedler,
et let arbejde, hvor det eneste du skal gøre
er at læne dig over noget værktøj
som er behageligt inden for rækkevidde?
Har du glemt alt om at leve i dette nye land?
Har du glemt høvdingens ord
til den store hvide far i Washington:
"Selv den hvide mand kan ikke undgå
den fælles skæbne" ?

Bergkamen, den 30. september 2009

En sikh dukker op

Med ét en sikh,
ud af busterminalens svingdør mod Schweigaards Gade.
Hånden stikkes ind i en skraldebøtte.
Blikket kastes skarpt undersøgende
ned i dybet.
Han søger flasker.
Nogle sekunder senere passerer han
som en mørk skygge
og blir borte
som en kækt svingende orange turban
under højhusfacaden mod Byporten.
Kriger og helgen.
Så langt fra Det Gyldne Tempel,
Det Hellige Bjerg
og et fredeligt, skyggefuldt rum
hvor han kan læse i Den Hellige Skrift
og bede sine bønner.

De to livvagter startede det hele.
Indira Gandis to sikh-livvagter
som ville hævne uret, de havde oplevet,
ved at myrde statsministeren
i en regn af kugler.
Så fulgte myrderierne.
Så fulgte eksodus,
som også har bragt denne ensomme mand
til dette uhørt fjerne land
i det yderste nord.
Fjernt er Indiens solmættede marker.
Fjernt er Indiens floder
med det brune vand,
gennemstrømmet af jord og lig.

Kriger og helgen.
Det hjælper ikke meget i en by
hvor det koster næsten 40 kroner
at tage en sporvogn 300 meter
fra én holdeplads til den næste,
hvor alt, hvad man gør, er afgiftsbelagt,
og hvor det alene er skammen
som afholder restauratører
fra at forlange penge for et glas koldt vand,
når gæsterne foretrækker det til maden.

Pengepresset øges mere og mere,
og magthaverne giver sig ikke
før alle godtager benzin til tretten kroner literen
og huslejer på op mod ti tusinde kroner.
Alt hvad man tjener skal tages fra én,
om nødvendigt 'opmuntret' og 'tilskyndet'
af 'hyggelige' breve fra inkassobureauer.

Sikhen har måske ikke noget arbejde.
Sikhen er måske på bistannd.
Den slår ikke til.
Og det fremmede land har gjort ham
til flaskesamler,
blot et enkelt trin over åbent tiggeri.

Oslo, den 28. juni 2009

Foto: Flickr/AgentBird

Foto: Flickr/ronnyengene

Efter COP15: Hvor går klimakampen hen?

Klimabevægelsen i Danmark efter COP15? Der er betydelig enighed om klimadagsordenen, men uenighed om mål og midler

Organisationen Klimabevægelsen afholdt i slutningen af februar et åbent debatmøde for alle, der på den ene eller anden måde havde været aktive under COP15-topmødet i København i december 2009.

Mødet blev et lærestykke i, hvorfor politiske enkeltsager er problematiske at bygge organisationer op omkring.

Den første runde af pannedeltagerne skulle vurdere selve topmødet. Der var inviteret fra Verdensnaturfonden (WWF), Klimabevægelsen selv og en ung fra Danmarks Naturfredningsforening. De var alle enige om, at resultatet af selve klimatopmødet havde været en fæl skuffelse. Alle de forventninger, der var til, at København skulle være stedet, hvor verdens lande ville indgå en ny bindende global klimaafnede, brød aldeles sammen.

Men har nogen troet, at det ville få alle illusionerne til verdens stormagter til ligeledes at bryde sammen, ville de blive lige så skuffede, som de tre organisationer var over topmødet.

Helt uberørte af situationen var de naturligvis ikke. Derfor blev der heller ikke udtrykt nogen forhåbning til, at det kommende COP16-møde ville finde frem til enighed om at reducere CO₂-udledningen.

Klimadagsorden – men uenighed om mål og midler

Til opsamling var inviteret en repræsentant for projektet *Transition Towns* og en ung person fra Noah. Det var med til at fuldende billedet af klimakampen i Danmark som spredt for alle vinde.

Dette skal dog ikke forstås som rent negativt. Klimakampen er i stedet blevet tilføjet stort set alle politiske bevægelsers eksisterende grundlag, uanset om der er tale om den gamle miljøbevægelse eller nye varianter. Klimakampen er også blevet et vigtigt argument i

Der evalueres i alle hjørner af klimakampens aktører, her forsiden på Klimaforum09 opsummering.

arbejdsledhedsbevægelsen, der havde udarbejdet en plan om 10.000 job i byggeriet til at energirenovere boliger og virksomheder.

Bevægelsen med dens mange initiativer har været med til at sætte en politisk dagsorden.

Organisationen Klimabevægelsen blev aldrig selv til den masseorganisation, som nogle folk havde forestillet sig. Hvilket måske er et tegn på, at folk godt kan se de større sammenhænge, og at de søger mod dem, der forsøger at give et svar på hele det kapitalistiske systems krise.

Under det uskyldige debatpunkt *"Opsummering af civilsamfundsaktiviteter"* lå den anden centrale diskussion – om retten til at demonstrere. Op til selve topmødet havde f.eks. Anders Olesen fra Byggefagenes Samvirke samt 'Kommunistisk Parti' undsagt brugen af den planlagte civile ulydighed, specielt fra Climate Justice Actions side. Det var en splittelsesmanøvre, der var med til at give det danske politiske nærmest frie hænder i deres vanvittige forfølgelse af danske og internationale aktivister, i strid med lovgivningen.

Blandt deltagerne i den anden runde var også Tannie Nyboe fra Climate Justice Action, en af de to talskvinder, der blev arresteret og varetægtsfængslet for ingenting under forsøget på at råbe de delegerede i Bellacentret op. Hun fremlagde, at de på mange måder havde følt, at det havde været spild af tid at prøve at få ting til at fungere sammen med folk fra de etablerede såkaldte 'græsrodsorganisationer' (= statsfinansierede ngo'er, KP).

Der var for store principielle uenigheder, både om hvad der skal gøres for at standse den globale opvarmning, og om hvilke politiske metoder det er i orden at bruge for at komme til orde. Når man fornægter civil ulydighed som

kampmiddel og anerkender CO₂-kvotesystemet, står man i virkeligheden på samme linje som den danske regering og lederne fra verdens stormagter.

Efter COP15: Fra aktivister til præsidenter

Climate Justice Action er den af de mange internationale paraplyorganisationer, der var på gaden i december, der fremstår klare i formuleringen af sammenhængen mellem det imperialistiske system og de kriser, verden står i, herunder klimakrisen. Det kunne ses på Reclaim Power-dagen under det mislykkede topmøde, hvor det lykkedes at gennemføre et *Folkets topmøde* uden for Bellacentret. Det er også hovedsageligt baseret på aktivist-traditioner i de vestlige landes hovedstæder.

På konferencen og paraplyen Klimaforum09 lykkedes det at nå til enighed om en skarp deklARATION under overskriften *"System change – not climate change"*, der bl.a. kræver et fuldstændigt stop for fossilt brændsel i løbet af 30 år og en kompensation til de lande, der allerede nu lider under klimaforandringer. Dette initiativ var først og fremmest et internationalt virvar af store og små organisationer.

Et tredje initiativ er nyt og så først dagens lys efter COP15, da en lille gruppe lande nægtede at anerkende Obamas og værten Lars Løkkes resultat, Københavns-akkorden. Det førte til, at Bolivias præsident Morales har indkaldt til en "Folkets verdenskonference" om klimaforandringer og "Moder Jords rettigheder" i Cochabamba, Bolivia, den 19.-22. april 2010. Denne konference er bl.a. et forsøg på at holde landene fast på Kyoto-protokollens måltal, som ingen af de industrialiserede lande i virkeligheden har tænkt sig at leve op til. Dette internationale initiativ har også fået en dansk gren.

Men det må også konstateres, at klimakampen aldrig rigtig har fået fat som selvstændig enkeltsagsbevægelse i Danmark i anden form end den, som den antog under forberedelserne til COP15 og i de mange aktiviteter og demonstrationer under topmødet. Og selvom klimakampen hører sammen med kampen

mod imperialismen, og allerede er inddraget af de eksisterende anti-globaliseringsbevægelser, er der stadig grund til at tage den politiske diskussion på dette felt under selvstændig behandling.

Den sidste olie

Borgerskabet har gennem årtier fornægtet, at klimaproblemet overhovedet eksisterede. De fossile brændsler er på den anden side blevet et tiltagende problem af andre grunde, først og fremmest geopolitiske, da ikke mindst USA's og andre af vestens stormagters egenproduktion af olie på ingen måde dækker deres forbrug, USA's egne olielkilder er for længst pumpet tørre og brændt af på de mest idiotiske måder, som var der tale om uendelige forsyninger. Også Vestens egne gasreserver er ved at være udtømt, Danmarks naturgas beregnes af energiselskabet Dong til kun at holde de næste få år, og selskabet er derfor dybt involveret i den nye russiske gasledning, der skal løbe gennem Østersøen uden om alle de tidligere østblokløse og direkte til Tyskland.

Olie er under alle omstændigheder ved at blive en begrænset ressource her på planeten. Det samme er ikke tilfældet for kul og gas, men det samlede billede viser klart Vestens forsyningsproblem.

Det betyder, at prisen på især olie har været konstant stigende, i takt med at den bliver stadig vanskeligere at få boret op.

Det er vigtigt at slå fast, at klimadagsordenen set fra verdens nuværende stormagter på ingen måde er baseret på miljøbevidsthed, men simpelthen er blevet en indfaldsvinkel til kampen om adgang og kontrol med verdens ressourcer. På samme måde er krigene i verden i dag i høj grad et udtryk for kampen om råstoffer, heriblandt ikke mindst adgangen til billig olie.

Det handler ikke om angsten for stigende vandstande og tørke, eller andre uheldige sideeffekter af den globale opvarmning, men om modsætninger mellem imperialistmagterne.

At det netop er sådan, tingene hænger sammen, ses i virkeligheden også ganske tydeligt i de forslag, som stormagterne stiller som løsning på problemet med reducere af CO₂. De handler

om, hvordan man på en snedig måde kan skabe et marked for at købe og sælge retten til at forbrænde den sidste olie, det såkaldte CO₂-kvotesystem.

Andre interesser har også øjnet muligheden for at hoppe på det miljøjortige og grønne ordvalg. F.eks. bruger atomkraftindustrien uanede midler på at fremhæve sig selv som en bæredygtig energiform, selvom den har sine egne og mindst lige så uhyggelige forurenings- og forsyningsproblemer. I England vil man åbne ti nye reaktorer inden for de kommende årtier.

Energisparekrav bliver med særlig flid rettet mod den almindelige husholdning. Og det passer rigtig godt ind i hele den individualistiske propaganda, der bruges så mange ressourcer på at udsende. For den er beregnet til at fordreje det faktum, at arbejderklassen i virkeligheden ikke får tilstrækkelig andel i det, den producerer, til at forbedre egne vilkår. Tværtimod kan der i ethvert udbyttersamfund ses en klar tendens til forarmelse af arbejderklassen, mens borgerskabet høster overskuddet.

Fossilforbud

CO₂-udledning til atmosfæren som følge af forbrænding af fossilt kulstof er en objektiv kendsgerning, hvis konsekvenser bliver stadig bedre beskrevet som følge af de videnskabelige frem-

skridt med hensyn til forståelsen af klodens klima.

Klimavidenskaben og dens opdagelser, teorier og konklusioner følger den samme udvikling som alle andre videnskabsområder. Den går ikke bare jævnt fremad, men med fejl og tilbageskridt som uundgåelige elementer. Nye videnskabelige instrumenter, kombineret med udviklingen inden for rumforskning og computerteknologi, betyder, at klimaforskningen i disse år har nået mange resultater, der slår om i nye erkendelser.

Hvordan mekanismerne i jordens klima hænger sammen, er selvkært ikke fuldkommen afdækket, men at kræve dette ville jo også være umarxistisk. Det er heller aldrig tidligere blevet krævet af nogen anden videnskabelig teori, før den blev antaget som værende korrekt, at den skulle være 100 procent dækkende, men udelukkende at teorien tilnærmelsesvis genspejler objektet, dvs. nærmer sig til den objektive sandhed.

Et stop for CO₂-forurening betyder i praksis, at energiforsyning baseret på fossile brændsler skal stoppe som beskrevet i deklARATIONEN, der blev vedtaget på Klimaforum09.

Det er i kort form problemet: i den konkrete politiske kamp at rejse krav om et forbud mod afbrænding af fossile brændsler.

fsk

Drop anklagerne mod klimaaktivisterne nu!

Støtte demonstration

Torsdag 11. marts 2010, klokken 16.30

Start: Palæstinaspads > forbi Byretten > til Christiania med folkekøkken

Under klima topmødet i København blev omkring 2000 mennesker frihedsberøvet, mens de blandt tusinder af andre aktivister fra hele verden, forsøgte at få deres stemmer hørt og sætte en politisk dagsorden i klimadebatten. Cirka 20 folk blev varetægtsfængslet, hvoraf der i dag er 7 personer der står overfor yderligere retsforfølgelse og potentielt hårde domme. De 7 personer er anklaget på baggrund af at organisere lovligt demonstrationer.

De første retssager mod de 7 anklagede aktivister starter 16. marts og fortsætter 19. marts. De to der skal for retten er Natacha Verco og Noah Weiss, de blev begge præventivt anholdt og har været udsat for 3 ugers varetægtsfængsling, ubegrundet isolation og står nu til yderligere fængsling, høje bødestrafte samt udvisning fra Danmark.

Ingen enkeltpersoner kan gøres ansvarlige for en hel bevægelse!

PC(AP) om jordskælvet i Chile

Den levende natur, som er i bestandig bevægelse og forvandling, har manifesteret sig barskt på vort lands territorium, og har forårsaget ødelæggelse, død og sorg i hele samfundet, og i særdeleshed blandt almindelige mennesker.

Vi fra Chiles Kommunistiske Parti (Proletarisk Aktion) viser vores solidaritet med hver eneste person, der lever i den chilenske republik. Broderligt, med den samme sorg som hos Chiles arbejdere og folk, og i overensstemmelse med vores kommunistiske pligt, erklærer vi:

1. Vi må sætte de sociale organisationer, beboergrupper, komiteer til sikring af indkvartering og af de hjemløse, fagforeninger, studenter- og kulturorganisationer o.s.v. og derfra skabe en bred solidaritetsbevægelse fra folk til folk. Samtidig forlanger vi at administrationen af statsmidler og hjælp fra udlandet virkelig rettes til dem, som har brug for det, og ikke bliver til en ækel ny kilde til korruption og berigelse i hænderne på dem, som altid forer deres rede i den 'private sektor' og den offentlige og statssektoren.

2. Vi må ikke tillade vores sorg at overskygge vores syn og skjule det neoliberal systemes forbryderiske ansvar, som er blevet blotlagt med sine 'moraliske' komponenter, alene baseret på 'profit', med sammenstyrtningen af broer, huse, bygninger med nye lejligheder, såvel som andre, der var så gamle, at de for år tilbage skulle være revet ned, og hvor arbejderfamilier levede sammenstuvet. 'Udviklingen' uden planlægning af bykvarterer og landsbyer på bredden af kysterne er en anden af neoliberalismens forbrydelser. Vi kan i alt dette ikke forbigå det ansvar, som påhviler dem, der har regeret indtil nu, og også

dem, der snart vil overtage magten og er lige store støtter af det samme økonomiske og sociale system.

3. Vi er taknemmelige for alle tilbud om hjælp fra udlandet, især fra lande, som har respekt for folkenes suverænitæt og værdighed, og vi fordømmer den indblanding og de krænkelse, imperialisterne begår under dække af humanitær hjælp. Det er alvorligt og skandaløst, når Obama fra sin post som talsmand for USA, i sit tilbud om hjælp har inkluderet "sikkerhed" (*militær, KP*). Mr. Obama, vi har INGEN brug for jeres "marinesoldater". Den chilenske regering bør svare med en stærk afvisning af dette forslag; og vores sociale og folkelige organisationer må under ingen omstændigheder tillade dette.

4. Det er på tide, at staten, Bachelet-regeringen og den kommende Piñera, der indsættes 11. marts, ikke bare bruger de 2%, der er sat til side til katastrofer, men én gang for alle inddrager de fonde, der er spærret i yankee-banker og øjeblikkeligt bruger dem til at overvinde de materielle skader fra jordskælvet og samtidig skaber hundredtusinder af jobs.

Naturen øver sit eget værk, og vi mennesker, som er en del af naturen, må gøre vores, og det er at skabe de bedste betingelser for at sikre livet og dets udvikling; så socialt må vi overvinde neoliberalismen og rykke frem til et plansamfund, hvor mennesker står i centrum for alt, så vinterstorme, sommerens varme og tørke og jordskælv ikke længere har den traumatiske og sorgvoldende virkning, som rammer os i dag, som 'udslag af skæbnen'.

Enhed, styrke og mobilisering er nødvendig for at overvinde det naturlige jordskælvs og neoliberalismens følger.

Forenede i sorgen og kampen for lykke.

Chiles Kommunistiske Parti (Proletarisk Aktion)

Det politiske sekretariat
28. februar 2010

-Ingen tolerance over for dem, der bragte landet til konkursen, og som nu prøver at kaste deres forbrydelser over på skuldrene af de fattige, siger Bevægelsen for Reorganisering af KKE (1918-55), APKs græske broderorganisation

Siden det sidste valg blev proklameret, har Bevægelsen for reorganisering af KKE (1918-55) understreget, at det monarkistiske og fascistiske parti Ny Demokratis (ND) sammenbrud skyldtes sammenbruddet i økonomien og bankerotten som følge af dets ekstreme nyliberale politik, røveriet af offentlige midler og andre skandaler. Bankerotten var et faktum allerede inden starten af den globale kapitalistiske overproduktionskrise. Situationen nåede selvfølgelig sit klimaks, da krisen satte ind og førte ND-regeringen til sin endelige undergang.

Den nuværende økonomiske konkurs er hverken virtuel eller rygtebaseret. Den er ikke en slags "trick", "et fugleskræmsel, rejst af den udenlandske kapitalgribbe" (*Rizospastis 27/1/2010*). Den er ikke et "varselsskud for at skræmme folk" (*Rizospastis 29/1/2010*). Tværtimod er den et objektivt faktum og den hårde virkelighed, som vort land står midt i. Det utroligt høje niveau på budgetunderskuddet og den offentlige gæld, det useriøse udlån, realiseret under vilkår, som kun gælder i konkursøkonomier, spekulationsangrebene, den kolonilignende "overvågning" pålagt af den internationale finanskapital og det vedvarende fald på aktiemarkederne beviser dette. Alt dette er reelle fakta med alvorlige konsekvenser for arbejdernes og de fattige lags hverdag. Landet er prisgivet:

- a) internationale spekulanter og ågerkarle,
- b) den imperialistiske EU-kommission, og
- c) en afhængighed af ny-kolonial type.

Det borgerlige PASOK-parti er kommet for at "fuldføre jobbet", for at afslutte

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Den borgerlige PASOK-regering er kommet for at "gøre jobbet færdigt"

Af Bevægelsen for Reorganisering af KKE (1918-55)

og gøre konkursboet op ved at prøve at overføre virkningerne på arbejderklassen, de små og mellemstore bønder og de fattige lag af folket på den mindst smertefulde måde.

I kølvandet på chok-doktrinen er pludselig alle de data, som genspejler økonomiens tilstand, – efter at have været skjult i årevis – blevet afdækket, ofte med dramatiske overtoner. Efter at have tappet det lidt, som var tilbage til folket, og ledet landet frem mod konkursen, kæmper imperialisterne (EU og IMF) sammen med deres lokale lakajer om, hvem der skal tage kontrol over situationen. De beder ofrene for den politik, som har forårsaget konkursen om at betale en gang til for at overvinde den, mens de lover nogle almisser til overlevelse, så at folket også kan være offerbrikker i fremtiden.

- Enten direkte lønnedgang eller lønfastfrysning, som vil reducere købekraften, indskrænkning af de allerede magre skattefrie indtægter – som sikkert vil mindske indtægterne endnu mere.
- Forøgelse af arbejdsløsheden, ikke blot uden en politik for opsigelsesbeskyttelse, men tværtimod: Kapitalisterne kræver mere "fleksibilitet" på arbejdsmarkedet uden så meget som rester af "social velfærd" - hvis vi ser bort fra de unævnelige kuponer fra kapitalisternes affaldsbunke, som nogle arbejdsløse bliver tilbudt.
- Kontinuerlig forøgelse af leveomkostningerne, inklusive prisstigninger på basisvarer, brændstof- og fyringsafgifter, indirekte skatter og en stigning af den "lave" MVA-sats (moms) for basisvarer, som ganske sikkert er på trapperne.
- Et slag mod velfærdssystemet. Der skæres ned på medicin og helsegoder (som det arbejdende folk har betalt dyrt for), og for første gang bliver det åbent erklæret, at pensionsalderen skal hæves til 67 år. Et endeligt slag mod institutioner med tungt og usundt arbejde, som det bliver hævdet er uretfærdige (vi skal

blot minde om, at sygeplejernes job fremdeles ikke er inkluderet i denne klassificering). På den anden side skal der være fuld frihed for den kapitalistiske tilegnelse af arbejdernes forsikringsfradrag (gennem privatisering), som sammen med statens underfinansiering har bragt hele forsikringssystemet i knæ.

Til trods for og på grund af den faktiske økonomiske konkurs må arbejderklassen og folket aktivt gå mod nye uhyrlige tiltag. De må gennem forenede og massive strejker kræve, *at industriledere og bankfolk og alle kapitalister, som snor sig uden om skat, og som ulovligt provokativt beholder forsikringsfradragene, tvinges til at punge ud af deres enorme indtægter, hævelse af erhvervsbeskatningen, som blev sænket af regeringen Karamanlis fra 35 til 25 procent; beskatning af kirkens enorme ejendomme.*

Bevar det, som er tilbage af arbejdernes tryghedsrettigheder. Vi vil ikke finde os i deres planer!

Ikke blot bliver der ikke enighed og tolerance, som de socialdemokratiske ledere i "K" KE-SYN fremstammer, mens de på samme tid løber til møder med statsministeren for at få en "opdatering" og skælver af frygt for en social omvæltning. Tværtimod, gennem kæmpende enhed vil de berørte lag af folket, arbejderklassen, de fattige og mellemboernerne og ungdommen, gøre denne omvæltning ikke bare "heroisk", men også effektiv.

Ingen tolerance over for dem, der bragte landet til konkurs og, som nu prøver at kaste deres forbrydelser over på de fattiges skuldre.

Forkortelser og ordforklaringer:

- PASOK er det socialdemokratiske regeringsparti i Grækenland, ledet af tredje generation Papandreou
- ND – Néa Démokratía (Nyt Demokrati), reaktionært "liberalt" parti, ledet af Konstantin Karamanlis.
- K'K'E – var engang et stolt kommunistisk parti, i dag et revisionistisk og socialdemokratisk parti, som af og til gør brug af "militant" retorik.
- *Rizospastis* er KKEs avis og hovedorgan.
- SYN – Synaspismos er en venstrealliance, delvis med udspring fra KKE.

Den græske offentlige sektor strejker igen 8.-9. og 16. marts

Fagforeningen for de offentligt ansatte i Grækenland ADEDY har indkaldt en ny 24 timers strejke den 16. marts for at protestere mod nye nedskæringsforanstaltninger, som regeringen ventes at gennemføre for at tackle landets gældskrise.

Samtidig har lærernes fagforening DOY indkaldt til en 48-timers strejke den 8. og 9. marts. ADEDY vil støtte en 4-timers strejke den 8. marts.

ADEDY opfordrer GSEE (det græske LO) til koordination af en fælles kamp.

Bevægelsen til reorganisering af KKE 1918-55 støtter begge strejker og opfordrer folk til at deltage. Der skal ikke udvises nogen tolerance over for dem, som har gjort landet bankerot og som nu forsøger at vælte konsekvenserne af deres forbrydelser over på de fattiges skuldre.

Boykot flyselskaber, der transporterer irakiske asylansøgere ud af Danmark

Af Asylret

For en uge siden blev yderligere to afviste irakiske asylansøgere, Latif Abdullah og Karima Amidi, tvangsudsendt fra Danmark under store protester. Karima Amidi har boet i Danmark siden 2002, men bliver nu adskilt fra sine to døtre og tvangsudsendt til et krigshærget Irak, hvorfra hun er flygtet, og hvor hendes mand blev henrettet i 1982

Aktivister aktionerede ved check in-skranker i København lufthavn for flyet som irakerne skulle sættes på.

Den danske udlændingepolitik presser FN-konventionerne. Det rammer især sårbare grupper som flygtninge og deres børn. Det er et problem, mener vi i Asylret.

Når Danmark tvangsudsender irakere, der risikerer forfølgelse i Irak, viser det, at vi ikke længere respekterer FN-anbefalinger og internationale konventioner.

Udvisningen sker på trods af, at det strider mod flere internationale konventioner. FN's flygtningehøjkommissariat, UNHCR, fraråder alle flygtninge at vende tilbage til Central- og Sydirak, mens Amnesty International kalder det uansvarligt og ulovligt at sende irakere tilbage til volden i Irak.

Udvisningen sker på trods af, at det strider mod flere internationale konventioner, men den danske regering er ikke den eneste kyniske part i denne sammenhæng.

De flyselskaber, der transporterer de tvangsudviste, som har økonomiske interesser, er den anden part. Deres piloter og medarbejdere kan ikke undgå at være vidende om, at der er tale om tvangsudsendinger af disse mennesker med benlænker og håndlænker på eller eskorteret af dansk politi.

I tirsdags – efter fem måneders pause i udvisningerne af de afviste irakiske asylansøgere – blev to mere udvist til Irak. De blev kørt fra den lukkede afdeling i Sandholm kl. 15 med afgang fra Kastrup lufthavn kl. 17.25.

Der var lidt forsinkelse på grund af aktivisternes aktion, men Turkish Airline fløj med sine passagerer og de to afviste irakere kl. 18.00. De ankom til Tyrkiet kl. 1 og fløj videre til Baghdad kl. 5.

Det er ikke første gang, at det tyrkiske flyselskab er involveret i tvangsudvisninger af afviste asylansøgere. De havde en markant rolle midt i 90'erne og sidst i 90'erne med udvisning af de afviste iranere.

Asylret opfordrer alle humanister, flygtningevenner og flygtningeorganisationer til at boykotte de flyselskaber, der medvirker til tvangsudsendingerne. Så vidt vi er orienterede, anvendes Turkish Airline til transporterne.

Vi opfordrer jer til at skrive til Turkish Airline og opfordre dem til at ophøre med at være et led i tvangsudsendingerne, og til at boykotte selskabet, hvis de fortsætter med at medvirke.

*Udtalelser fra Det Islamiske Emirat Afghanistan (Taliban) om NATOs oprapning i Afghanistan.
23. februar 2010*

I Allahs, den Nådiges og Barmhjertiges navn.

De sidste to uger har en hær bestående af 15.000 mand fra NATO, Storbritannien og USA gennemført militære operationer i det lille område omkring Marjah, der er beliggende i Nad Ali-distriktet. Et antal af fjendens bombefly, inklusive ubemandede droner og 60 kamphelikoptere, deltager i operationerne. Ud over dette har fjenden også bragt deres store og mest avancerede kampvogne, Abraham og Shifton, der vejer cirka 65 tons stykket, ud på slagmarken. Men trods forberedelserne, pral og propagandastunts har fjenden ikke været i stand til at gøre noget fremskridt imod en lille gruppe mujahedinere, der ikke tæller mere end 1000 bevæbnede mænd, og som har våben, der slet ikke kan sammenlignes med fjendens. Men alligevel har de

Frihedskæmperen Laila Khaled har før været i Danmark Nu nægtes hun indrejse

Internationalt Forum (IF) betragter PFLP (Folkefronten til Palæstinas Befrielse) som en progressiv demokratisk kraft i den palæstinensiske nationale bevægelse. Det var derfor naturligt at invitere en repræsentant fra PFLP til IF's landsmøde i november 2009 for at høre palæstinenserens syn på flygtningeproblemet og særligt de kvindelige flygtninges forhold. Vi spurgte mangeårigt medlem af PFLP, Leila Khaled, der sagde ja tak.

Besøget blev imidlertid ikke til noget da de danske udlændingemyndigheder afslog at give vores gæst visum. Det ønsker vi i IF at protestere over.

Marjah er en eksemplarisk lektie for invasorerne

selvopofrende og dedikerede mujahedinerne modigt og med succes blokeret invasorerne vej.

Dygtige snigskytter har skabt chok og frygt i fjendens rækker. Mujahedinerne har sprængt 53 kampvogne i luften, skudt to ubemandede droner og en helikopter ned og dræbt snesevis af soldater. En ærefuld afghansk kvinde har skrevet historie ved på klos hold at skyde nogle soldater i basaren. Hun har genoplivet mindet om fortidens Malalai (afghansk heltinde fra den anden anglo-afghanske krig 1878-1880, o.a.) og med sin heroiske handling vist, at Malalai stadig har mange våbensøstre i dette land. Hvis vi tæller soldaterne i de kampvogne, som er blevet ødelagt, kan vi nemt konkludere, at fjendens tab beløber sig til mere end 100 soldater.

For blot cirka to uger siden pralede og hævdede McChrystal, øverstbefalende for de amerikanske styrker i Afghanistan, at han snart ville tage Marjah fra mujahedinerne. Men i dag erkender han, at hans tropper udsættes for en hård modstand, som han ikke havde forestillet sig. Han har sagt, at de troe-

de, at hvis de bekendtgjorde starten på operationerne i Marjah, så ville Taliban enten flygte eller nedlægge våbnene, men nu står de ifølge ham over for hård modstand modsat deres forventninger.

DOKUMENTATION

Tilsvarende har fjenden to gange forsøgt fra luften at kaste soldater ned bag frontlinjen, men da mujahedinerne hurtigt belejrede dem og påførte dem tab, fortrak fjenden i hast fra området. Generalmajor Nick Carter, chef for NATO's styrker i Helmand-provinsen, siger, at de om tre måneder vil være i stand til at sige, om operationerne har været en succes eller ej.

Det er altså ordene fra fjenden, og de afspejler virkeligheden på jorden, der er en god lektie for de døende generaler i Pentagon og de nye magthavere i Det Hvide Hus. Der er tusindvis af byer ligesom Marjah i Afghanistan ud over de 385 distrikter i landet.

At de på to uger ikke har været i stand til at tage et lille område som Marjah,

viser ironisk nok, hvor mange årtier og hvor stor kraft de vil skulle anvende for at tage hele Afghanistan. Det er dog stadig et spørgsmål til overvejelse, at mujahedinerne med tiden lærer ny taktik, og at deres viden inden for politik, kultur og militær erfaring øges for hver dag, der går.

Det vil være bedst for lederne i Det Hvide Hus at gøre en ende på det igangværende, mislykkede eventyr i Afghanistan. Alle invasorer, fra Alexander den Store til det tidligere Sovjetunionen, har prøvet det eventyr i landet med de hellige krigere, men de har alle mislykkedes. Ved at gå samme vej med fejltagelser og fiasko forlænger Obama blot sin fiasko og skam. Han bør skrinlægge sine andre strategier og manøvrer, fordi mujahedinernes modstand nu har udviklet sig over i en moden fase. Dette lys kan ikke slukkes ved blot at blæse det ud. Karavanen med de hellige martyrer og frihedskæmpere vil helt sikkert nå deres bestemmelsessted før eller senere, om Allah vil.

Oversat af Carsten Kofoed for Frit Afghanistan Blog

Leila Khaled fra PFLP nægtet visum til Danmark

Aktindsigt i visum-afslag til Leila Khaled

IF bad om aktindsigt i forbindelse med afslaget og fik i februar 2010 tilsendt fyrré siders dokumenter fra Udlændingeservice. Ifølge afslaget nægtes Leila Khaled visum fordi hun udgør en sikkerhedsrisiko, og fordi et eller flere Schengen-lande (hvilke kan ikke oplyses) har ønsket at hun ikke skulle have

indrejsetilladelse. Der ligger således politiske motiver bag afslaget på visum til Leila Khaled.

Krigen mod terror og de såkaldte terrorlister har lagt sig som en sort tung dyne over det internationale solidaritetsarbejde og gør det næsten umuligt at invitere repræsentanter fra befrielsesbevægelser, der kommer fra lande uden for Fort Europa. Som denne sag tydeligt demonstrerer, gælder det også PFLP der er på USA's og EU's terrorlister.

Den enes terrorist er en andens frihedskæmper

PFLP er en legitim palæstinensisk befrielsesbevægelse. PFLP er medlem af PLO som er internationalt anerkendt som palæstinenserne repræsentant. Leila Khaled er medlem af Palestinian National Council, PLO's øverste myn-

dighed.

Ikke desto mindre blev PFLP sat på USA's og EU's terrorlister efter 11. september og "krigen mod terror". Men PFLP har intet at gøre med 11. september, og PFLP har ingen aktiviteter i Europa. PFLP har derimod udvidet frihedskampen til ikke kun at bestå af væbnet kamp, men af alle former for modstand mod den israelske besættelsesmagt: parlamentarisk, økonomisk, politisk, social og kulturel kamp. Det er paradoksalt, at i takt med at PFLP's kampformer bliver bredere, bliver bevægelsen terrorstemplet.

Vi kræver Leila Khaled til Danmark og Israel for en krigsforbryderdomstol

Styrk den internationale solidaritet – Væk med terrorlisterne

Mossads morderiske rækkevidde

Af professor James Petras

Snigmordet i Dubai, begået af israelske agenter med ægte EU-pas, rejser spørgsmål af vidtrækkende betydning

Den 19. januar sendte Israels internationale hemmelige politi, Mossad, en 18 mands dødspatrolje til Dubai med europæiske pas, antagelig 'stjålet' fra israelere med dobbelt statsborgerskab og forsynet med falske fotos og underskrifter, for at myrde den palæstinensiske leder Mahmoud al Mabhouh.

Beviserne er overvældende. Dubai politis fremlæggelse af detaljerede sikkerhedsvideoer af mordene blev bekræftet af vidnesbyrd fra israelske sikkerhedseksperter og rost af førende israelske aviser og kommentatorer. Mossad erkendte åbent, at Mabhouh var et højt prioriteret mål, der havde overlevet tre tidligere snigmordsforsøg. Israel bekymrede sig ikke engang om at benægte mordet. Endvidere udviste det raffinerede kommunikationssystem, der blev anvendt af morderne, transporten og planlægningen omkring ankomsten og afrejsen fra Dubai, samt omfanget af operationerne, alle karaktertræk ved en statslig operation på højt niveau. Desuden ville kun Mossad have adgang til europæiske pas fra dets borgere med dobbelt statsborgerskab. Kun Mossad ville have kapaciteten, motivationen, den erklærede hensigt og villighed til at fremprovokere et diplomatisk skænderi med dets europæiske allierede, fuldt vidende om, at de vestlige regeringers vrede hurtigt vil gå over som følge af de nære forbindelser med Israel.

Efter grundig undersøgelse og afhøring af to fangede palæstinensiske kollaboratorer udtalte Dubais politichef, at han er sikker på, at Mossad stod bag mordet.

De større politiske perspektiver

Israels politik med snigmord i udlandet rejser nogle vidtrækkende spørgsmål, som truer grundlaget for den moderne

stat: suveræniteten, lovbestemmelser og national og personlig sikkerhed.

Israel har offentligt erklæret politik med at krænke ethvert lands suveræniteten for at myrde eller bortføre dets modstandere. Både med hensyn til proklamationer herom og faktisk praksis fortrænger israelske love, forordninger og aktioner ethvert andet lands love og lovsikrende agenturer.

Hvis Israels politik blev almindelig praksis verden over, vil vi bevæge os ind i en vild hobbesiansk jungle (*Thomas Hobbes, 1651: 'Alles krig mod alle' uden en statsmagt, o.a.*), hvor individerne vil være mål for morderiske hensigter fra udenlandske snigmordspatroljer uden begrænsninger af loven eller ansvarlige nationale autoriteter.

Alle lande vil indføre egne love og overskride de nationale grænser for at myrde andre nationers borgere eller bosiddende uden straf. Israels udenlandske snigmord gør alle begreber om national suveræniteten til en parodi. Det hemmelige politis eliminering af modstandere i udlandet var almindelig praksis for nazisternes Gestapo, Stalins GPU og Pinochets Dina, og det er i dag en godkendt praksis for USA's "specialstyrker" og CIA's hemmelige division. En sådan politik er et kendetegn for totalitære, diktatoriske og imperialistiske stater, som systematisk tramper på menneskerettighederne.

Den israelske praksis med udenretslige udenlandske snigmord, eksemplificeret ved det nylige mord på Mahmoud al Mabhouh i et hotelværelse i Dubai, krænker alle fundamentale regler for international lov. Udenretslige mord beordret af et land betyder, at dette lands eget hemmelige politi er dommer, jury, anklager og bøddel, helt uhindret af suverænitetsbestemmelser, international lov og nationernes pligt til at beskytte borgere og besøgende. Beviser, juridiske procedurer, forsvar og krydsforhør er tilintetgjort i processen.

Statssponsorerede udenretslige mord underminerer totalt den behørig proces. Likvidering af modstandere udenlands er næste logiske skridt oven på Israels indenrigske skueprocesser, baseret på anvendelsen af landets racistiske

Den 7 armede lysestage bruges af Mossad som logo.

love og administrative fængselsdekreter, som har fordrevet det palæstinensiske folk og krænket international lov.

Mossads dødspatroljer opererer direkte under den israelske statsminister (som personligt godkendte det nylige mord). Det store flertal af israelere støtter stolt snigmorderne, især når morderne undgår opdagelse og fængsling. Den uhæmmede brug af statsponsorerede udenlandske mordpatroljer, der straffrit udfører udenretslige snigmord, er en alvorlig trussel mod enhver kritiker, skribent, politisk leder og civil aktivist, der vover at kritisere Israel.

Mossadmord – zionistisk våben

Israels vane med at myrde sine fjender i udlandet fastlægger de ydre grænser for undertrykkelsen fra dens oversøiske støtter i de ledende zionistiske organisationer, hvoraf de fleste nu og også førhen har støttet Israels krænkelse af national suveræniteten via udenretslige mord. Hvor Israel fysisk udrydder sine fjender og kritikere, undertrykker de 51 større amerikanske jødiske organisationer Israels kritikere i USA økonomisk. De lægger aktivt pres på arbejdsgivere, universitetsledere og ledere i det offentlige for at afskedige ansatte, akademikere og fagfolk, der vover at tale og skrive mod israelsk tortur, drab og systematisk fordrivelse af palæstinensere.

Indtil videre har de fleste kritiske kommentarer, i Israel og andre steder,

om Mossads nylige mord i Dubai fokuseret på agenternes ”inkompetence”, indbefattet at de har ladet deres ansigter blive fanget af et utal af sikkerhedsvideoer, når de klunget skiftede paryk og tøj foran kameraernes linser. Andre kritikere jamrer over, at Mossads makværk ”pletter Israels image” som en demokratisk stat og forsyner antisemitterne med ammunition. Ingen af disse overfladiske kritikere er blevet gentaget af kongressen, Det Hvide Hus eller præsidenterne for de største amerikanske jødiske organisationer, hvor mafialoven om Omerga, tavshed, hersker uindskrænket og kriminel medskyld er reglen.

Konklusion

Mens kritikerne begræder det kluntede Mossad-job, som gør det sværere for vestlige magter at forsyne Israel med et diplomatisk dække for deres udenlandske operationer, bliver der aldrig sat fokus på det fundamentale spørgsmål: at Mossads erhvervelse og ændring af officielle britiske, franske, tyske og irske pas fra israelere med dobbelt statsborgerskab understreger den kyniske og skumle karakter af Israels udnyttelse af sine dobbelte statsborgere i forfølgelsen af sine blodige udenrigspolitiske mål. Mossads brug af ægte pas, udstedt af fire suveræne europæiske stater, med det formål til at myrde en palæstinenser på et hotelværelse i Dubai rejser spørgsmålet om, hvem israelske borgere med dobbelt statsborgerskab egentlig skylder deres loyalitet, og præcist hvor langt de er villige til at gå for at forsvare eller fremme Israels oversøiske snigmord.

Takket være Israels brug af britiske pas til at trænge ind i Dubai og myrde en modstander vil enhver brite – forretningsmand eller turist – som rejser i Mellemøsten, være mistænkt for forbindelse til israelske dødspatrujler. Med det forestående valg i år, hvor både Labour og De konservative regner stærkt med zionistiske millionærer til at finansiere deres valgkampe, står det tilbage at se, hvorvidt premierminister Gordon Brown vil gøre andet end at klynke og krumme tæer.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research

'Danmark 2009':

Rystende genkendeligt

Forsidebilledet på dette nummer af Kommunistisk Politik er Peter Carlsens Danmarksportræt af Fogh-perioden

Maleren Peter Carlsen (f. 1955) arbejdede i nogle år på i bogstaveligste forstand at give et billede af dagens Danmark. Resultatet er 'Danmark 2009'. Maleriet har fra 31. oktober 2009- 28. februar 2010 været udstillet på Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg Slot.

Det er ikke noget flatterende billede for hverken den herskende klasse i landet eller den almindelige borger at spejle sig i. Formen er satirens, indholdet er bitter realisme: Den selvfele, hykleriske, blodplettede og naive nation bliver udstillet uden beskyttelsesforanstaltninger. Det er rystende genkendeligt.

Fogh-perioden har fået sit monumentale maleri – som Jørgen Buch med et andet monumentalmaleri, '18. maj 93', indfangede det foregående årti.

Peter Carlsen: Danmark i krig (gråt papir, 2006)

Frontfiguren med Dannebrog dukkede første gang op i Carlsens 'Danmark i krig' fra 2006. Delacroix' berømte revolutionsmaleri 'Friheden fører folket' er brugt som skabelon og modstykke.

'Danmark 2009' er til den mindste detalje en ætsende kommentar til det politiske, moralske og sociale forfald.

Mossad-agent Pundik

Det kom ikke som en chokerende overraskelse, da den 83-årige tdl. chefredaktør på Politiken Herbert Pundik meddelte, at han ansat Mossad-agent under en stor del af den kolde krig frem til 1970, hvor han blev chefredaktør på Politiken og var nyttigere der, indtil han gik af i 1993.

Pundik deltog i den etniske udrensning af palæstinenserne som frivillig i den israelske hær 1948-49 og arbejdede derefter som agent for Mossad under dække af rollen som rejsende korrespondent. I 1954 bosatte han sig med sin familie i Israel. Frem til 1970 arbejdede han samtidig som korrespondent ved Danmarks Radio, Information og Politiken.

Ifølge Pundik selv vidste PET god besked med hans virksomhed for Mossad. Angiveligt skulle PET fra Mos-

sad have modtaget kopier af Pundiks indberetninger, hvad der er mere end tvivlsomt – men et nyttigt dække som 'dobbeltagent'. Pundik har som agent været af uvurderlig betydning for det zionistiske Israel.

Pundik er ikke afsløret af PET, eller af Bent Jensens Koldkrigs-kommission. Det er ham selv, der fortæller hvad han vil af historien. For at den ikke skal eksplodere og ødelægge hans minde? Måske.

Pundik er et eksempel på, hvordan Mossad bruger andre landes statsborgere som agenter. Hvordan ser det ikke ud, når potentielle agenter har dobbelt statsborgerskab? Det har man i 21 ud af de 27 medlemslande i EU, indbefattet Sverige, Finland, Island og Tyskland, men endnu ikke Danmark, og heller ikke Norge.

En pind i hjulet på udviklingsbistanden

Efter ministerrokaden i Lars Løkke Rasmussens regering har Danmark fået en ny udviklingsminister, Søren Pind. Søren Pind er kendt som Venstres "enfant terrible", men også som en politiker med stærkt liberale synspunkter. Således ser Pind sit nye ministerium som et "frihedsministerium" (Jyllandsposten 23/2-2010), hvor han vil "kæmpe for menneskerettigheder og demokrati" og "for frihed i verden i de fattigste lande, hvor de har det allersværest" (TV2 Nyhederne Online 23/2-2010).

Hvordan han vil gøre dette i henhold til FN's konventioner og i samarbejde med FN, kan man være bekymret for. Han har således flere gange udtalt sig forbeholdent eller decideret negativt om FN og de internationale konventioner, eksempelvis da han sidste år udtalte, at "FN ... ikke er en organisation, der har gjort særlig meget godt her på jorden", eller i 2008, at "nye problemer understreger behovet for at se nærmere på de internationale konventioner" (Jyllandsposten 3/9-2009).

Han synes desuden at lægge relativt stor vægt på Afrikas egen skyld i fattigdom og viser en manglende forståelse for nogen former for neokolonialistiske tendenser i verden, for eksempel i

følgende udtalelse: "Afrikas fortrædeligheder var [i FN] underforstået den vestlige verdens skyld. Skønt der efterhånden er gået et halvt århundrede, siden næsten samtlige afrikanske lande fik uafhængighed. Der må være grænser for, hvor længe man kun kan kigge udad for at pege fingre ad egne problemer." (Jyllandsposten 27/9-2006)

Desuden kunne noget tyde på, at han med "frihed" mener frihandel og en forsættelse af den nuværende politik over for Afrika, der påtvinger afrikanske lande en liberalisering og privatisering, der gavner Vesten mere end Afrika. I et udenrigs- og udviklingspolitisk oplæg, som han var medforfatter af, pointeres, at Venstre grundlæggende tror på "vækst gennem frihandel", at "høj økonomisk aktivitet og velstand opnås blandt andet ved at fjerne kvoter, barrierer og statsstøtteordninger og erstatte dem med åbne markeder", og at "arbejde for, at private virksomheder i højere grad skal indgå som aktive partnere i en del af udviklingsbistanden".

Alt det ovenstående er nødvendigvis spekulativt, så længe Søren Pind endnu ikke har haft tid og lejlighed til at komme til orde i sin nye rolle som

udviklingsminister.

Vi ser derfor frem til at høre hans holdninger til udvikling og håber, at han vil lytte til og samarbejde med de danske ngo'er, herunder selvfølgelig Afrika Kontakt. Vi håber, at han vil benytte sig af den konkrete og praktiske viden, som vi ligger inde med, og ikke føre en ideologisk betinget udviklingspolitik blottet for kritiske input. Men vi må indrømme, at det er et spin-kelt håb, ministerens tidligere udtalelser taget i betragtning.

Afrika Kontakt

Mareridtet er ikke slut for VK

Den "populære" danske krigsforbryder Søren Gade og hans højre hånd Jacob Winther har måttet forsvinde fra dansk politik, fældet af deres eget spin.

VK-regeringen under Løkke er reorganiseret og har sat nye ansigter på dens kriminelle krigspolitik, der fortsætter på niende år i Afghanistan. Per Stig Møller, en hovedarkitekt bag den danske deltagelse i den ulovlige Irak-krig og løgnene om den, er degraderet til kulturminister, mens hans tidligere øverstbefalende nu er direkte politisk ansvarlig for børnemord og drab på civile i Afghanistan.

Men 'Gade-gate' er ikke slut. Sandheden skal frem. De ansvarlige for kriminelle lækager og tilsværtning af krigsmodstand, og for at dække over dem, skal stilles til regnskab.

Og mareridtet for USA, NATO og krigskoalitionen bag den forbryderiske besættelse af Afghanistan er ikke slut. Dens 'nye strategi' for militær offensiv, udvidelse af krigen til Pakistan og bestikkelse af dele af den afghanske modstand er dømt til fiasko. For det afghanske folk vil have kolonimagterne og deres korrupte lakajer ud.

Holland er tvunget ud af den afghanske modstand. Og flere lande vil følge efter med nye militære og politiske nederlag for krigskoalitionen. Danmark vil også blive tvunget ud, før eller senere.

'Før' er bedre end senere. Derfor kræver krigsmodstanden:

Danmark ud af Afghanistan NU!

Stop Terrorkrigen

Verden ifølge Latuff

Taliban venter dig

Lad os bygge en verden ...

Hver dag møder jeg mennesker, der siger "Det er grotesk, det er for meget, det er bare langt ude, det kan ikke være rigtigt", når talen falder på den herskende (u-)orden her i landet.

En regeringsroulade, der med Bertel Haarder ved roret indenrigs sætter en tyk streg under viljen til at fortsætte slagtingen af resterne af velfærdssamfundet. En undskyldning, der skaber blæst i en spand vand, får Helle Thorning til at gå ud med en udtalelse, der placerer Socialdemokratiet på linje med Dansk Folkeparti. Privatiseringer og fyringer i sundhedssektoren ... og meget, meget, meget mere. Det er næsten lige meget, hvilken ende man tager fat i, så knager det i samfundets fuger og bånd, og utilfredsheden vokser.

Det er såmænd ikke, fordi vi mangler viden om, hvilke forandringer der kunne gøre en forskel. Byggefagenes Samvirke har f.eks. udarbejdet en samlet plan for renovering af den samlede bygningsmasse, så den bliver CO₂-neutral, de arbejdsløse kommer i arbejde og staten tjener penge på det. Det har ikke regeringens interesse. Sundhedssektoren undermineres af voldsomt stigende medicinpriser, mens medicinalindustrien bruger langt flere penge på skønmalning af forskningsresultater og reklame end på udvikling af ny medicin. Krig og krigsindustri er det mest omfattende klima- og forureningsproblem, med forarmet uran og manipulering med vejr og vind. Krigsudgifterne brugt til udvikling i tredje verdens landene kunne skaffe mad, husly og sundhed til milliarder af mennesker. Det er alt sammen menneskeskabt, det kan ændres, hvis vi VIL.

I Sovjetunionen lykkedes det inden 2. verdenskrig at udvikle landet fra et fattigt bondesamfund til en industrination, der blev i stand til at bekæmpe Hitlers

krigsmaskine betalt af alverdens stor-kapitalister såsom Ford, Siemens og IBM, Bayer, Nestlé og mange andre – de samme, som i dag tjener tykt på USA's krige. Socialismen under proletarietets diktatur kunne og ville udrydde kapitalismen. Det er ikke uden grund, at der lige siden er kæmpet med ord og undertrykkelse, med mord, militær og undergravning mod en socialistisk udvikling og tankegang, mod alt, hvad er leder frem mod kommunismen.

Vi bringer frygt til borgerskabet, sovjetplakat fra 1925.

samfund må nødvendigvis bygge på respekt for livet og for mennesket, på respekt for natur og videnskab.

I det øjeblik vi løsner, hvad der binder de vældige udviklingskræfter, de bånd, der udgøres af de menneskeskabte markedsmekanismer, finansinstitutioner, monopoler, patenter, forskningshemmeligheder m.m., i det øjeblik vil vores fælles fond af viden kunne bruges til gavn for menneskeheden og livet på jorden, for en miljøbevidst udvikling, hvor de fælles udfordringer for at skabe et godt samfund for alt liv bliver sat i centrum. Vi ved, der er masser af viden. Den kan bare ikke udnyttes, fordi det kapitalistiske samfunds funktionsmåde forhindrer det.

Vi kan afskaffe krig, sult, arbejdsløshed og boligmangel. Vi kan gøre uddannelse til en livslang, integreret del af arbejdslivet. Vi kan gøre den demokratiske deltagelse i samfundets udvikling til en del af arbejdet. Vi kan sørge for gode forhold for syge og gamle. Vi kan forøge antallet af lærere og pædagoger. Vi kan give alle mulighed for kreativ udfoldelse. Vi kan passe på naturen. Vi

kan fjerne alle giftige eller måske giftige stoffer fra vores produktion. Vi kan nøjes med at producere økologisk. Vi kan udvikle den bedste behandling af sygdomme, baseret på årtusinders erfaringer og viden. Vi kan ... hvad vi kan blive enige om. Fællesskabet sætter grænserne og giver mulighederne.

Det er nødvendigt at have drømmen og visionen med om den verden, vi vil bygge. Så vokser viljen og lysten og troen på, at vi kan. Enhver kan være med. Vi er nu i gang i de store byer med at forberede dagen, hvor også visionen er på dagsordenen, nemlig 1. maj. Skriv til os, hvis du vil være med til at gøre dagen til en god festdag.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Torsdag i ulige uger 15-19

og efter aftale

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

OK2010 Klasse mod klasse: Stem Nej-kampagne NU

Ser man på de uforskammet ringe overenskomstforlig, som er kommet i hus, så er de kun ringe for arbejderne, men til gengæld uforskammet billige for arbejdskøberne.

De er et produkt af et årelangt rådent classesamarbejde fra LO-toppens side, hvor der prædiktes mådehold, ikke mindst i en krisetid for virksomheds-ejerne. Der anråbes om solidaritet med virksomhedernes konkurrenceevne, og fagtoppen er med til at udbrede illusionen om, at virksomhederne ellers tvinges til at rejse udenlands. Forud for ok-forhandlingerne kunne LO ikke undlade at docere mådehold om, at der er et meget begrænset beløbsramme ved de aktuelle kriseoverenskomster. Udslagsgivende storvirksomheder har prædikeret mådehold og direkte talt om lønnedgang. Medierne har fulgt trop med historier om, at arbejderne i massefyringernes kølvand blot er glade for at beholde deres arbejde, og topforhandlerne har suppleret med, at man skal benytte fantasien og komme med gode ideer og stille krav, som er meget billige for arbejdsgiverne.

Stikker man en finger i jorden, så er det klart, at situationen er udpræget defensiv, og at arbejderklassen må udbygge initiativer, som styrker sammenhold og solidaritet - og forsvaret den truede realløn.

Men de miserable forlig, som er indgået på industriområdet og transporten, er ikke udtryk for at forsvare arbejderklassens sammenhold og solidaritet, men de er udtryk for fagtoppens accept af, at byrderne ved en kapitalistisk krise kastes over på arbejderne skuldre. Derfor forsvares mindstelønnen ikke ved et krav om et reelt lønloft. Tværtimod splitter man op ved at foregøgle, at folk på løfteparagrafområdet sikrer sig dér, og at det ikke har nogen betydning for dem og alle med højnelse af mindstelønnen.

Det haster med en fælles Stem Nej kampagne for hele overenskomstområdet med hovedfokus på sikringen af reallønnen

Ser man blot lidt længere frem og forstår, at også løfteparagraf-området (minimallønsområdet) udhules mere og mere, og at det sættes mere eller mindre i stå, såfremt der ikke er en massiv solidarisk basis at kæmpe og manøvrere ud fra.

En sådan basis opbygges bedst gennem fælles krav, der betyder, at hæver man bunden betydeligt, så styrkes solidariteten også væsentligt og påvirker højere lønnede i positiv retning.

Derfor kan der ikke være tvivl om, at krav om sikring af reallønnen ved de nuværende overenskomster her og nu må stå i centrum med en væsentlig forøgelse af mindstelønnen.

Et krav om op imod 150 kr. i timen som mindsteløn er ikke noget overbudskrav i forhold til de sølle 3 kroner mindstelønnen er hævet med over 2 år i de indgåede 'mønsterforlig'. På samme måde er de opnåede satsforhøjelser på normallønsområdet usle og garant for fortsat reallønsnedgang, hvis disse to-årige overenskomstaftaler også bliver gældende overenskomster.

Et vigtigt krav er også kravet om nedsættelsen af arbejdstiden, især for skifteholdsarbejdere - et krav som også bør kunne forene kræfter på alle områder.

Og kravet om afskaffelse af den halvfeudale regel for fortidens kontor-slaver, om at 50 pct. skal være organiserede i HK for at HK kan tene over-

enskomst, skal selvfølgelig støttes solidarisk og ultimativt.

Det er i sammenhæng med sådanne solidariske krav, at man også kan kræve foranstaltninger imod udenlandsk løndumping, et spørgsmål som af gode grunde aldrig kan være et hovedspørgsmål ved overenskomstaftalen. Selv om man kan få lov til at se arbejdsgiverne efter i kortene ved mistanke om løndumping, så er det utroligt let at omgå. Papir er taknemmeligt, og pæne ord gør det ikke.

I sidste ende er det først og fremmest opbygningen af classesolidariteten som skal imødegå det uvæsen, som skruppelløse arbejdskøberes løndumping er.

Selvom der ikke foreligger forligsresultater på alle de forskellige områder, er der ingen grund til at vente. De decentrale forhandlinger, som har afløst tidligere tiders centrale forhandlinger om fælles krav for store dele af klassen, er ikke så decentrale igen, at det gør noget. Vi har luret dem og kan ligeså komme ud af røret og iværksætte *Stem Nej kampagner* for hele området.

Vil vi nægte at bære monopolernes og kapitalens krise, mens banker og andre forgyldes og milliarder postes til privatisering og ulovlig krig - så er der ingen vej uden om:

Det haster med en fælles Stem Nej kampagne for hele overenskomstområdet med hovedfokus på sikringen af reallønnen og styrkelsen af solidariteten arbejdere imellem - imod individualismen og fleksibilitetens svøbe.

Er der et billede der er behov for at sætte op foran sig ved OK2010, er det forståelsen af, at holder man mange tændstikker sammen, så er det næsten umuligt samlet at knække dem, medens den enkelte tændstik er uhyggelig nem at knække.